

Nr 139

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ratifikation av europeisk utlämningskonvention; given Stockholms slott den 21 mars 1958.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över utrikesdepartementsärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 12 regeringsformen föreslå riksdagen att, på sätt varom föredragande departementschefen hemställt, godkänna ratifikation av en europeisk utlämningskonvention.

GUSTAF ADOLF

Östen Undén

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner ratifikation av en inom Europarådet utarbetad konvention rörande utlämning för brott.

Utdrag av protokollet över utrikesdepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 21 mars 1958.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDELL, LINDSTRÖM, LANGE, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, KJELLIN, JOHANSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler ministern för utrikes ärendena fråga om ratifikation av en den 13 december 1957 i Paris dagtecknad europeisk utlämningskonvention och anför:

Den svenska lagstiftningen om utlämning för brott har nyligen undergått en ingripande omdaning och modernisering genom lagen den 6 december 1957 (nr 668) om utlämning för brott, vilken trätt i kraft den 1 januari 1958. Den nya lagen har tillkommit på grundval av propositionen 1957: 156 och första lagutskottets utlåtande 1957: 37. Såsom av nämnda proposition framgår, har vårt land i avvaktan på den nya lagstiftningen genom uppsägning frigjort sig från de allra flesta av sina tidigare gällande utlämnings-traktater med främmande stater. I kraft är för närvarande endast konventionen den 21 februari 1907 med Norge (SFS 1907: 13), konventionen den 17 juni 1913 med Danmark (SÖ 1913: 5) och konventionen den 29 november 1923 med Finland (SÖ 1924: 2), varjämte genom ministeriell notväxling med Belgien den 18 och den 22 maj 1951 särskild överenskommelse träffats om att konventionen med detta land av den 26 april 1870 (SFS 1870: 37) skall gälla tillsvidare med rätt för vardera parten att med omedelbar verkan uppsäga konventionen med därtill hörande deklaration. Härutöver föreligger icke för Sveriges del några traktatmässiga förpliktelser eller rättigheter i fråga om utlämning. Dock är vidare att märka att Sverige i anledning av några fall av utlämning till Sverige nödgats göra vissa utfästelser om ömsesidighet.

I och med att den nya svenska lagen om utlämning föreligger, inställer sig frågan huruvida denna lag i likhet med sin närmaste föregångare, lagen den 4 juni 1913 angående utlämning av förbrytare, bör kompletteras med utlämningstraktater. Den nya lagen bygger visserligen i likhet med 1913 års lag på grundsatsen att utlämning kan ske oberoende av traktat, men detta utesluter icke att ett system av traktater även för Sveriges del skulle kunna finnas ändamålsenligt i betraktande av den ståndpunkt lagstiftningen i en del främmande stater intager. Sålunda utgör i vissa stater förefintligheten av en traktat ett oefftergivligt villkor för att utlämning över-

huvud skall kunna ske, medan en rad andra stater i brist på traktat nöjer sig med en ömsesidighetsförklaring i varje särskilt fall från den stat som begär utlämning. En tredje grupp stater medgiver däremot utlämning oberoende av traktat eller ömsesidighetsförklaring.

I den förut omnämnda propositionen 1957: 156 har justitieministern uppdragit nu ifrågakvarande spörsmål och därvid bl. a. anfört följande:

För egen del är jag av den uppfattningen, att systemet med traktater, vilka ovillkorligt förpliktar de fördragsslutande staterna att efterkomma en framställning om utlämning när vissa i traktaterna angivna betingelser är uppfyllda, icke kan anses stå i fullgod överensstämmelse med nyare strafflagstiftning och med de principer som numera tillämpas i fråga om behandlingen av utlämningar. I belysning av utvecklingen inom straff- och utlämningslagstiftningen kan det riktas invändningar mot ett system, enligt vilket en stat genom överenskommelse med främmande makt generellt avhänder sig möjligheten att själv bestämma över personer som befinner sig inom dess territorium. Det är att märka att den typ av konventioner som tillämpas inom utlämningsväsendet har kommit till under en tid, då man lade väsentligt andra synpunkter på de kriminalpolitiska problemen än man i vår tid gör i de västerländska staterna. Huvudproblemet är, hur man skall bekämpa brottsligheten, och den snabba utvecklingen av kommunikationerna mellan de olika länderna har gjort att detta i än högre grad än tidigare är ett gemensamt intresse för alla länder. Därvid bör olika tänkbara åtgärder samordnas med varandra i överensstämmelse med den allmänna kriminalpolitiska utvecklingen. Det föreligger här en rad problem, som borde tagas upp till behandling, bl. a. frågan hur man skall finna former för samverkan vid anstaltsbehandling, övervakning vid kriminalvård i frihet m. m. Frågan om utlämningsväsendets reglering är endast en del av detta större problemkomplex. Reglerna om utlämning borde därför icke vara alltför stelt utformade utan snarare bygga på en mera allmän samverkan till brottslighetens bekämpande. Det bör i detta sammanhang även beaktas, att individen har rätt att ställa krav på att icke utsättas för mera ingripande åtgärder än som med hänsyn till samtliga föreliggande omständigheter framstår som rimligt. Detta är ett rättsskyddsanspråk av samma valör som de grundsatser som inskrivits i konventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Vid de överläggningar som på senare tid ägt rum angående ordningen för utlämning mellan de nordiska länderna har man förberedelsevis enat sig om en lagstiftning efter de nu angivna linjerna. Enligt det förslag som avgivits av en för ändamålet tillsatt nordisk kommitté och som nu är föremål för prövning hos resp. regeringar skall de inom Norden gällande konventionerna om utlämning ersättas med lagstiftning — i huvudsak likartad i de skilda länderna — enligt vilken varje stat tillämpar vissa normer för utlämning men bibehåller sin frihet att efter omständigheterna pröva om utlämning skall ske eller om andra åtgärder skall vidtagas mot den brottslige. Om en dylik ordning genomföres, främjas möjligheterna att mellan de nordiska länderna få till stånd ett sådant mera allmänt samarbete för brottslighetens bekämpande som nyss antytts. En annan nordisk kommitté, som tillsatts för detta ändamål, har nyligen påbörjat sitt arbete.

Det vore enligt min mening i princip önskvärt att arbeta efter samma linjer när det gäller vårt förhållande till utomnordiska stater. Såsom framgår av den föregående redogörelsen har man emellertid vid det arbete på utlämningsväsendets område som under senare år bedrivits inom Europarå-

det funnit sig böra bygga på det traditionella traktatsystemet. De konventionsutkast som utarbetats av en särskild expertkommitté innebär att staterna på sedvanligt sätt skall förplikta sig att under vissa betingelser utlämna brottslingar. Det är tydligt att traktatsystemet alltjämt har ett starkt fotfäste; vissa länder tillämpar för övrigt, såsom förut nämnts, den grundsatsen att utlämning över huvud endast medgives till länder med vilka ömsesidigt förpliktande traktat ingåtts. Vid sådant förhållande torde även Sverige få vara berett att i viss utsträckning sluta förpliktande traktater. En ovillkorlig förutsättning för vårt lands anslutning till utlämningstraktat bör dock var att — om än traktaten icke ger full frihet att beakta alla i ett aktuellt utlämningsfall föreliggande omständigheter — individen dock garanteras det mått av rättssäkerhet som enligt svensk rättsuppfattning ej bör få eftersättas.»

Efter framläggandet av propositionen 1957:156 har det arbete inom Europarådet, varå justitieministern i det nu återgivna anförandet syftade, lett till att en multilateral europeisk utlämningskonvention framlades för undertecknande vid Europarådets ministerkommittés sammanträde i december månad 1957. Konventionen undertecknades i Paris den 13 i nämnda månad av Sverige, Belgien, Danmark, Frankrike, Grekland, Italien, Luxemburg, Norge, Turkiet, Förbundsrepubliken Tyskland samt Österrike. Rörande dess tillkomst må här anföras följande.

Sedan Europarådets rådgivande församling den 8 december 1951 antagit en rekommendation om åtgärder för förberedande av en europeisk utlämningskonvention, sammanträdde en expertkommitté — vari bl. a. Sverige var representerat — i Strasbourg i oktober 1953 för att överväga rekommendationen och särskilt studera möjligheten att fastställa vissa för alla Europarådets medlemsstater godtagbara principer för utlämning. I sin rapport över sammanträdet kunde kommittén meddela, att betydande enighet rådde beträffande de principer, som borde gälla för utlämning. Den 23 september 1954 antog rådgivande församlingen en ny rekommendation, som gick ut på fortsatt arbete på upprättandet av en europeisk konvention i ämnet. Rådets ministerkommitté uppdrog därefter åt expertkommittén att överväga den rådgivande församlingens rekommendation med hänsyn till möjligheten att upprätta dels ett typutkast till bilaterala konventioner mellan sådana medlemsstater som icke kunde tänkas komma att biträda en multilateral konvention angående utlämning, dels även förslag till sådan multilateral konvention. Med anledning härav sammanträdde expertkommittén ånyo i Strasbourg i januari—februari 1955 och i februari 1956. Efter det första av dessa sammanträden hölls i september 1955 en sammankomst mellan företrädare för expertkommittén och för den rådgivande församlingen, varvid kommitténs utkast till multilateral konvention diskuterades. De synpunkter som redovisades vid detta sammanträde övervägdes därefter av expertkommittén vid dess sammanträde i februari 1956. Kommittén framlade sedermera i en den 2 juli 1956 dagtecknad rapport förslag dels till typtext för bilaterala överenskommelser om utlämning och dels till multilateral konvention i ämnet. Förslagen anmälades vid sammanträde med

ministrarnas ställföreträdare i september 1956, varvid beslöts att yttrande över förslagen skulle inhämtas från bl. a. rådgivande församlingen. Dennas yttrande förelades sedermera expertkommittén vid ett sammanträde med den sistnämnda i februari 1957. Som resultat av detta sammanträde framlade kommittén en den 15 april 1957 dagtecknad tilläggsrapport till den förutnämnda rapporten av den 2 juli 1956. Sedan tilläggsrapporten granskats vid sammanträde med ministrarnas ställföreträdare, beslöt dessa i september 1957 att en multilateral konvention, upprättad enligt förslaget till sådan, skulle framläggas för undertecknande vid nästkommande sammanträde med rådets ministerkommitté.

Konventionen är i engelsk och fransk originaltext jämte översättning till svenska fogad såsom bilaga till detta protokoll. I det följande lämnas en redogörelse för huvudpunkterna i konventionen.

Enligt *art. 1* åtager sig de fördragsslutande staterna att enligt bestämmelserna i konventionen till varandra utlämna personer, som är misstänkta för brott eller som eftersökes för verkställighet av dom. I *art. 2* angives närmare för vilka brott denna förpliktelse gäller. Huvudregeln är, att brottet enligt lagstiftningen i såväl den begärande som den anmodade staten skall vara belagt med frihetsstraff eller med skyddsåtgärd innefattande frihetsförlust, i båda fallen upp till en tid av lägst ett år, eller med svårare straff. I fråga om utlämning för straffverkställighet fordras att den utmäta strafftiden är minst fyra månader. Förpliktelsen gäller emellertid icke alla brott som uppfyller nyssangivna villkor. Dels giver nämligen artikeln avtalsslutande stat, vars lagstiftning icke medger utlämning för visst slag av brott, rätt att utesluta konventionens tillämpning i fråga om sådant brott, dels innehåller de följande artiklarna en uppräknig av vissa brott, beträffande vilka utlämning icke skall ifrågakomma. Hit hör sålunda enligt *art. 3* politiska brott. Även om framställningen om utlämning avser ett vanligt brott, skall utlämning ej ske, om den stat till vilken framställningen riktats har grundad anledning att antaga, antingen att framställningen gjorts i avsikt att åtala eller straffa den eftersökte på grund av hans ras, religion, medborgarskap eller politiska uppfattning, eller att den eftersökte eljest skulle bliva utsatt för diskriminerande åtgärder på grund av någon sådan omständighet. Som politiskt brott betraktas icke attentat mot statsöverhuvud eller mot medlem av ett statsöverhuvuds familj. I *art. 4* stadgas att utlämning för militära brott icke omfattas av konventionen och i *art. 5* att utlämning för fiskaliska brott kräver särskild överenskommelse mellan de berörda staterna.

I fråga om egna medborgare stadgar *art. 6* såsom huvudregel, att en stat äger rätt att vägra utlämning av sina egna medborgare. Stat, som begagnar sig av denna rätt, ådrager sig emellertid skyldighet att på framställning från den begärande staten föranställa om prövning genom de egna åtalsmyndigheterna huruvida åtal för det uppgivna brottet bör ske samt att sedermera underrätta den begärande staten om resultatet av dess framställning. Staterna tillerkännes vidare rätt att genom en särskild deklaration,

avgiven vid undertecknandet eller ratifikation av konventionen eller vid anslutning till densamma, bestämma omfattningen av begreppet egna medborgare i nu ifrågavarande hänseende.

Art. 7—10 innehåller bestämmelser angående hinder mot utlämning med hänsyn till platsen för brottet, pågående eller avslutad rättegång därom i den anmodade staten och preskription.

I *art. 11* behandlas utlämning i sådana fall då dödsstraff kan ifrågakomma enligt lagen i den begärande staten. Om lagen i den anmodade staten icke föreskriver dödsstraff för ifrågavarande brott eller dödsstraff vanligtvis där icke verkställs, skall utlämning kunna vägras, med mindre den begärande staten lämnar garantier, som av den anmodade staten befinnes betryggande, för att ett eventuellt utdömt dödsstraff icke kommer att verkställas.

Bestämmelser rörande förfarandet vid utlämningsframställning har upptagits i *art. 12*. Framställningen skall som regel överlämnas på diplomatisk väg och skall åtföljas av dom eller häktningsbeslut, uppgifter rörande brottet och tillämpliga lagrum, beskrivning av den person som begäres utlämnad m. m. *Art. 13* tillerkänner den anmodade staten rätt att begära kompletterande utredning.

Art. 14 innehåller en bestämmelse att en utlämnad person icke må åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet på grund av annat, före utlämningen begånget brott än det för vilket han utlämnats. Artikeln anger vidare under vilka förutsättningar undantag från denna regel kan ifrågakomma.

I *art. 15* upptages regler beträffande vidareutlämning till tredje stat. Enligt *art. 16* må i brådskande fall den begärande staten begära provisoriskt anhållande av den eftersökte.

För det fall att utlämning samtidigt begäres av flera stater för samma brott eller för olika brott föreskrives i *art. 17*, att den anmodade staten skall träffa sitt beslut under hänsynstagande till samtliga omständigheter och särskilt till brottens svårhetsgrad och platsen för deras förövande, till tidsföljden mellan de olika framställningarna, till den eftersöktes medborgarskap och till möjligheten av senare utlämning till annan stat.

I *art. 18* har upptagits bestämmelser om förfarandet vid verkställighet av utlämningsbeslut. Regler om uppskov med överlämnande och om överlämnande med förbehåll finnes i *art. 19*. Artikeln innebär, att överlämnandet av en person som skall utlämnas kan uppskjutas i avbidan på utgången av åtal eller verkställighet av straff för annat brott än det för vilket utlämning begärts. Den anmodade staten kan i stället för att uppskjuta överlämnandet tillfälligt överlämna vederbörande på särskilt avtalade villkor.

Art. 20 innehåller bestämmelser om skyldighet för stat till vilken framställning om utlämning riktats att beslagta och överlämna föremål vilka kan tjäna till bevis om brottet eller vilka har förvärvats genom brottet.

Om de villkor som skall gälla för rätt att genom konventionsstat transitera person som utlämnats upptages bestämmelser i *art. 21*. Sådan rätt före-

ligger i princip. Transitering må dock vägras, när det brott varför utlämning medgivits är av politisk eller rent militär natur, liksom när den utlämnade är medborgare i transiteringslandet.

I *art. 22* fastslås att, i brist på särskilt stadgande i konventionen om motsatsen, den anmodade statens lag är ensam tillämplig på förfarandet vid utlämning och vid provisoriskt anhållande. Enligt *art. 23* skall handlingarna i ett utlämningsärende vara avfattade antingen på den begärande eller den anmodade statens språk. Den senare staten är likväl alltid berättigad att kräva översättning till något av Europarådets officiella språk, d. v. s. engelska eller franska. Angående kostnaderna föreskrives i *art. 24* att kostnader på den anmodade statens territorium skall bäras av denna, kostnader för transitering genom tredje makts territorium däremot av den begärande staten. Kostnader för transport av den eftersökte från område utanför Europa till vare sig den begärande eller den anmodade statens europeiska territorium skall likaledes bäras av den begärande staten. I *art. 25* definieras skyddsåtgärd i konventionens mening såsom varje frihetsberövande åtgärd som av domstol beslutits såsom tillägg till eller ersättning för straff.

Enligt *art. 26* må avtalslutande stat vid undertecknande eller deposition av ratifikations- eller anslutningsdokument göra förbehåll beträffande vilken som helst bestämmelse i konventionen. Har stat reserverat sig mot viss bestämmelse, äger den ej mot annan konventionsstat kräva tillämpning av bestämmelsen i vidare mån än den själv godtagit densamma.

Art. 27 behandlar konventionens tillämplighet i territoriellt avseende. Huvudregeln är att konventionen är tillämplig endast på konventionsstaternas europeiska territorier. För Frankrikes vidkommande gäller den emellertid även för de transoceaniska departementen och för Algeriet. Beträffande Förbundsrepubliken Tyskland har meddelats den särskilda bestämmelsen att konventionens tillämplighet för Land Berlin gjorts beroende av en notifikation härom från förbundsregeringen till Europarådets generalsekreterare. I övrigt gäller att två eller flera konventionsstater genom direkt överenskommelse sinsemellan kan utsträcka konventionens tillämplighet till andra områden för vilkas internationella förbindelser någon av dem svarar. I *art. 28* regleras förhållandet mellan konventionen och bilaterala överenskommelser angående utlämning. Huvudstadgandet innebär, att konventionen skall träda i stället för sådana bilaterala överenskommelser och att konventionsstaterna mellan sig endast äger träffa överenskommelser för att utfylla konventionsbestämmelserna eller för att underlätta tillämpningen av konventionens principer. Om emellertid mellan två eller flera avtalslutande stater utlämning äger rum på grundval av enhetlig lagstiftning, äger de rätt att mellan sig reglera utlämningsfrågor utan hinder av bestämmelserna i konventionen.

Konventionens återstående artiklar, *art. 29—32*, avser spörsmål angående förfarandet vid konventionens undertecknande och ratifikation, dess ikraftträdande m. m.

Departementschefen

Den förra året antagna lagen om utlämning för brott förutsätter icke överenskommelse med främmande stat för att utlämning från Sverige skall kunna äga rum. Spörsmålet huruvida den svenska lagstiftningen bör kompletteras med förpliktande traktater har utförligt behandlats i det av 1949 års utlänningskommitté år 1951 avgiva betänkandet (SOU 1951: 42). Kommittén har där ifrågasatt, om icke Sverige överhuvudtaget borde avstå från att avsluta utlämningstraktater. Då emellertid vissa stater för utlämning kräver att konvention föreligger, har kommittén likväl ej velat förorda ett system, som helt utesluter utlämningstraktater; däremot har kommittén rekommenderat återhållsamhet vid avslutandet av sådana konventioner.

Såsom förut angivits har även chefen för justitiedepartementet i propositionen 1957: 156 ansett, att Sverige måste vara berett att i viss utsträckning sluta förpliktande traktater.

För Sveriges del torde det vara att föredraga, om konventionerna kunde utformas med samma målsättning som de pågående överläggningarna angående ordningen för utlämning mellan de nordiska länderna, nämligen att varje stat skall tillämpa vissa normer för utlämning men bibehålla sin frihet att efter omständigheterna i varje särskilt fall pröva om utlämning skall ske. Som emellertid systemet med förpliktande traktater alltjämt har ett starkt fotfäste i så gott som samtliga länder utanför de nordiska staternas krets, måste åtminstone tills vidare avkall i viss utsträckning göras på detta principiella önskemål. På sätt chefen för justitiedepartementet i proposition 1957: 156 framhållit bör dock en ovillkorlig förutsättning för att Sverige skall ingå en traktat om utlämning vara att — om än traktaten icke giver full frihet att beakta alla i ett aktuellt utlämningsärende föreliggande omständigheter — individen dock garanteras det mått av rättssäkerhet som enligt svensk rättsuppfattning ej bör få eftersättas.

Den nu föreliggande europeiska multilaterala utlämningskonventionen synes mig utgöra en sådan överenskommelse, som Sverige kan biträda utan att behöva uppgiva de principer, för vilka här redogjorts. Enligt art. 26 må nämligen avtalsslutande stat vid konventionens undertecknande eller vid deponerandet av sitt ratifikations- eller anslutningsdokument göra förbehåll beträffande en eller flera av konventionens bestämmelser. Härigenom blir det möjligt för länder sådana som Sverige, vilka icke är anhängare av det traditionella, förpliktande traktatsystemet, att för sin del huvudsakligen förläna konventionen innebörden att angiva allmänna normer för utlämning. I den följande redogörelsen för konventionsstadgandena kommer att redogöras för de förbehåll, som från nu angivna utgångspunkter synes påkallade vid Sveriges ratifikation av konventionen.

Enligt *art. 1* åtager sig de avtalsslutande staterna att i överensstämmelse med konventionens bestämmelser till varandra utlämna personer, vilka skall ställas till ansvar för brott eller undergå verkställighet av straff eller skyddsåtgärd. Vidden av detta åtagande, såvitt gäller beskaffenheten av de brott för vilka utlämning skall ske, framgår av *art. 2—5*.

Enligt art. 2 gäller sålunda såsom allmänt villkor för utlämningsförpliktelsen, att brottet enligt lagstiftningen hos såväl den begärande som den anmodade staten är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd med varaktighet upp till en tid av lägst ett år eller med svårare straff. I fråga om utlämning för verkställighet av straff eller skyddsåtgärd fordras att den utmätta påföljden avser en tid av minst fyra månader.

Beträffande utlämning för verkställighet överensstämmer konventionsbestämmelsen med utlämningslagens motsvarande stadgande (4 §). I vad avser utlämning av person som ännu icke dömts för det brott varför utlämning begäres, föreskriver samma lagrum att gärningen skall motsvara brott, varå straffarbete kan följa enligt svensk lag. Härav följer att utlämning från Sverige icke kan medgivas för brott varå endast fängelse kan följa, även om möjlighet föreligger att ådöma en strafftid av ett år eller mer. Förbehåll i enlighet med utlämningslagens stadgande i denna del torde sålunda erfordras. Förbehållet läser emellertid endast behöva bli temporärt. Det kan nämligen förväntas att under den fortgående revisionen av den svenska strafflagstiftningen straffarbete och fängelse skall sammanslås till ett enda frihetsstraff.

Art. 2 giver vidare avtalsslutande stat möjlighet att från konventionens tillämpning utesluta sådana brott, beträffande vilka statens lagstiftning icke medgiver utlämning. Enligt 5 och 6 §§ utlämningslagen gäller detta dels gärning varom förmäles i sådan bestämmelse i 26 eller 27 kap. strafflagen som avser brott av krigsman dels politiskt brott. Då emellertid för båda dessa brottskategorier uttryckliga undantagsbestämmelser upptagits i konventionens art. 3 och 4 finnes icke anledning att från svensk sida begagna sig av nu ifrågavarande reservationsrätt.

Art. 3 fastslår att utlämning icke skall medgivas, om det brott för vilket den begäres av den anmodade staten betraktas som politiskt brott eller som ett brott förknippat med politiskt brott. Ej heller får utlämning ske, om grundad anledning finnes till antagande att, ehuru framställningen rör ett vanligt brott, densamma gjorts i avsikt att åtala eller straffa den eftersökte på grund av dennes ras, religion, medborgarskap eller politiska uppfattning, eller också att hans belägenhet skulle kunna försvåras på grund av någon av dessa anledningar. Artikeln innehåller härutöver en s. k. attentatsklausul, d. v. s. ett stadgande om att attentat mot statsöverhuvud eller mot medlem av statsöverhuvuds familj ej skall anses som politiskt brott i konventionens mening. Vad först angår förbudet mot utlämning för politiskt brott, överensstämmer detta såsom nyss sagts med vad utlämningslagen där- om stadgar. Därest gärningen tillika innefattar brott av icke politisk beskaffenhet, medgiver den svenska lagen enligt 6 § andra stycket utlämning för sistnämnda brott, såframt gärningen i det särskilda fallet prövas övervägande ha karaktären av ett icke politiskt brott. För sådant fall föreskriver lagen i 12 § andra stycket att vid beviljandet av utlämning särskilt skall angivas att den som utlämnas icke må straffas såsom för politiskt brott. Något häremot svarande förbehåll synes icke påkallat vid ratifikationen av konventionen, eftersom enligt art. 14 i denna den utlämnade icke får straffas för annat före hans överlämnande begånget brott än det för vilket han

utlämnats och eftersom det kan förutsättas att utlämning kommer att vägras i sådana fall, där tveksamhet skulle kunna tänkas uppkomma om för vad slags brott utlämning ägt rum.

Enligt 7 § utlämningslagen må ej den utlämnas som på grund av sin härstamning, tillhörighet till viss samhällsgrupp, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest på grund av politiska förhållanden löper risk att i den främmande staten utsättas för förföljelse som riktar sig mot hans liv eller frihet eller eljest är av svår beskaffenhet eller ock där icke åtnjuter trygghet mot att bliva sänd till stat i vilken han löper sådan risk. Då konventionens bestämmelse om hinder mot utlämning på grund av risk för politisk förföljelse synes vara tillräckligt omfattande för att möjliggöra en tillämpning av detta stadgande i utlämningslagen, torde trots olikheten i uttryckssätt någon reservation på denna punkt icke erfordras.

Däremot bör i enlighet med den ståndpunkt som intagits vid utformningen av vår nya utlämningslag (se prop. 1957: 156 s. 56) den s. k. attentatsklausulen icke godtagas från svensk sida, utan Sverige bör förbehålla sig möjligheten att alltefter omständigheterna betrakta därmed avsedda brott såsom politiska.

Brott mot militär lagstiftning vilka icke samtidigt är brott enligt vanliga strafflagsbestämmelser är enligt *art. 4* uteslutna från konventionens tillämpningsområde. Liksom vad fallet är beträffande politiska brott, medgiver utlämningslagen i 5 § att, om militärt brott jämväl innefattar brott för vilket utlämning eljest må ske, gärningsmannen skall kunna utlämnas för det senare brottet. I så fall skall enligt 12 § andra stycket utlämningen beviljas under särskilt angivande av att den som utlämnas icke må straffas enligt bestämmelse som avser brott av krigsman. Eftersom enligt avfattningen av *art. 4* i konventionen utlämning är avsedd att äga rum, så snart ett militärt brott tillika utgör ett vanligt brott, utan att någon inskränkning stadgats i fråga om de lagrum efter vilka straff får utmätas, synes mot *art. 4* böra göras förbehåll av innebörd som svarar mot nyssnämnda villkor i 12 § andra stycket utlämningslagen.

Art. 5 förutsätter särskild överenskommelse mellan avtalsslutande stater för att utlämning för fiskaliska brott skall medgivas. Något undantag för brott av denna kategori finnes icke i utlämningslagen. Såväl enligt lagen som enligt konventionen består sålunda möjligheten att allt efter förhållandena pröva huruvida utlämning för fiskaliskt brott skall medgivas eller vägras.

Art. 6—11 uppställer en rad andra inskränkningar i förpliktelsen att utlämna än sådana som hänför sig till beskaffenheten av det brott för vilket utlämning begäres.

Enligt *art. 6* äger sålunda konventionsstat rätt att vägra utlämning av sina egna medborgare. Utlämningslagen stadgar i 2 § förbud mot utlämning av svensk medborgare. Vid lagförslagets remissbehandling hemställdes om utvidgning av förbudet i två avseenden. Dels ifrågasattes om icke utlämningar, som en längre tid varit bosatta här i landet, borde åtnjuta samma skydd som svenska medborgare, dels framfördes tanken, att förbud borde gälla även mot utlämning av medborgare i annat nordiskt land till utom-

nordisk stat. I propositionen 1957: 156 anförde med anledning härav chefen för justitiedepartementet, att det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att i varje särskilt fall bedöma, huruvida bosättning i Sverige eller medborgarskap i annat nordiskt land borde medföra skydd mot utlämning. Även hänsyn till de pågående överläggningarna angående en särskild ordning för utlämning de nordiska länderna emellan finner jag tala för att Sverige icke i förhållande till utomnordiska stater åtager sig traktatmässiga förpliktelser, vilka kan föregripa lösningen av frågor angående utlämning av medborgare i annan nordisk stat eller av utlämningar bosatta i sådan.

Enligt art. 6 punkt 1 b) äger Sverige också möjlighet att i samband med ratifikation av konventionen för sitt vidkommande definiera vad som i konventionens mening skall förstås med medborgare. Detta stadgande torde göra det möjligt att i nu ifrågakvarande hänseende bevara den erforderliga handlingsfriheten för Sverige utan att göra förbehåll mot någon bestämmelse i konventionen, om nämligen i samband med ratifikationen avgives förklaring att, såvitt gäller Sverige, med medborgare i konventionens mening förstås svenska medborgare, i Sverige domicilierade utlämningar, medborgare i övriga nordiska länder samt utlämningar, domicilierade i sistnämnda länder. Det må anmärkas att Norge i samband med undertecknandet av konventionen den 13 december 1957 avgivit en förklaring av motsvarande innebörd.

Beträffande innehållet i art. 6 må härutöver nämnas, att det åligger avtalslutande stat som icke utlämnar sina egna medborgare att på begäran av den stat som framställt begäran om utlämning överlämna ärendet till behöriga myndigheter för åtals väckande, om anledning därtill prövas föreligga, och att sistnämnda stat skall underrättas om resultatet av sådan framställning. Något hinder för uppfyllandet av denna förpliktelse med avseende å utlämning, som i konventionens mening jämföras med svensk medborgare, föreligger icke, sedan 1 kap. 2 § strafflagen 1957 öppnat generell möjlighet för Konungen att förordna om åtal mot utländsk man, som här i riket finnes, för brott begånget utom riket, om straffarbete kan följa å gärningen och den ej var fri från straff enligt gärningsortens lag.

För gärning, som helt eller delvis förövats å den anmodade statens territorium eller på en plats som är likställd med dess territorium, må utlämning vägras enligt art. 7. Genom denna bestämmelse är konventionen förenlig med stadgandet i 3 § utlämningslagen att utlämning må beviljas allenast för gärning, som helt eller delvis förövats utom riket eller ombord på utländskt fartyg eller luftfartyg eller för medverkan därtill. Någon motsvarighet till bestämmelsen i punkt 2 av förevarande artikel, nämligen att utlämning, när det brott för vilket utlämning begäres begåtts utom den begärande statens territorium, kan vägras ehuru endast under förutsättning att den anmodade statens lagstiftning icke medger åtal för brott av samma slag, när de begåtts utanför den senare statens territorium, eller över huvud icke medger utlämning för det brott varom fråga är, finnes icke i utlämningslagen.

Rätten att vägra utlämning såväl enligt art. 8 — när talan mot den vars utlämning begäres anhängiggjorts i den anmodade staten för det eller de

brott för vilka utlämning begäres — som enligt *art. 9* — i de fall där den anmodade statens behöriga myndigheter beslutat att icke väcka åtal eller att eftergiva åtalet för samma brott — liksom den i sistnämnda artikel föreskrivna skyldigheten att icke bevilja utlämning, om den eftersökte slutligt dömts i den anmodade staten för det eller de brott för vilka utlämning begäres, motsvaras av det i 10 § utlämningslagen stadgade förbudet mot utlämning under nyss angivna omständigheter. Jämlikt samma lagrums andra stycke må utlämning ej heller beviljas, om straff för brottet skulle vara förfallet enligt svensk lag. Konventionen upptager ett häremot svarande utlämningsförbud i *art. 10*. Artikelns förbudsbestämmelse går emellertid längre än utlämningslagens, såtillvida som den förpliktar konventionsstat att vägra utlämning även i det fall då straffet förfallit endast enligt lagen i den stat som gjort framställning om utlämning.

I 12 § första stycket punkt 4 utlämningslagen har för utlämning uppställts villkoret att den som utlämnas ej må straffas med döden för brottet. Detta stadgande täckes av konventionens *art. 11*, vilken föreskriver att, om i den begärande staten brottet är belagt med dödsstraff medan i den anmodade staten sådant straff antingen ej är stadgat för brottet eller ej brukar verkställas därför, utlämning må vägras med mindre den begärande staten i varje särskilt fall avgiver för den anmodade staten godtagbar försäkran att dödsstraff icke kommer att verkställas.

De i *art. 2—11* föreskrivna inskränkningarna i förpliktelsen att utlämna täcker emellertid icke ett i den svenska utlämningslagen stadgat viktigt hinder för utlämning, nämligen det i 8 § upptagna förbudet mot utlämning, då sådan på grund av den avsedda personens ungdom, hälsotillstånd eller personliga förhållanden i övrigt, med beaktande jämväl av gärningens beskaffenhet och den främmande statens intresse, finnes uppenbart oförenlig med humanitetens krav. Ratifikation av konventionen för Sveriges del kan sålunda icke ske annat än med förbehåll om rätt att vägra utlämning i sådana fall som avses i 8 § utlämningslagen. Förbehållet i fråga synes lämpligen böra knytas till *art. 1* i konventionen, varest den allmänna förpliktelsen att utlämna i överensstämmelse med de följande artiklarna är fastställd.

Enligt 20 § första stycket utlämningslagen må genom överenskommelse med främmande stat bestämmas att, om hinder mot utlämning ansetts möta enligt 8 eller 9 § samma lag, frågan genom överenskommelse med främmande makt skall kunna hänskjutas till internationell skiljedom. Därest en på konventionen stödd begäran om utlämning skulle avvisas under hänvisning till det nu ifrågavarande förbehållet och den begärande staten icke skulle godtaga den bedömning, enligt vilken utlämningen skulle strida mot humanitetens krav, består alltså möjligheten att låta tvisten härom slitas genom skiljedom. Att i förbehållet inrycka en hänvisning härtill finner jag dock icke påkallat.

Om direkt överenskommelse av annat innehåll icke träffats, skall enligt *art. 12* framställning om utlämning överlämnas på diplomatisk väg. Framställningen skall åtföljas av den dom eller det beslut varå den grundas. Domen eller beslutet skall vara av natur att omedelbart kunna verkställas.

Härutöver skall vissa närmare uppgifter lämnas om det brott för vilket utlämning begäres liksom upplysningar till vägledning för fastställandet av den eftersöktes identitet och medborgarskap. Slutligen skall vid framställningen även fogas lydelsen av de å brottet tillämpliga lagrummen. Om den anmodade staten finner de sålunda lämnade upplysningarna otillräckliga, äger den enligt *art. 13* begära nödig komplettering.

Det sålunda föreskrivna sättet för framställningens överbringande, liksom bestämmelserna rörande de handlingar som skall åtfölja densamma, motsvarar vad utlämningslagen härom stadgar i 14 §. Avfattningen av *art. 12* giver vid handen att en dom eller ett häktningsbeslut som uppfyller i artikeln angivna villkor skall godtagas av den stat till vilken framställningen riktats och lämnar icke rum för någon prövning av den eftersöktes skuld. Enligt 9 § tredje stycket utlämningslagen är emellertid möjligheten att genom överenskommelse med främmande stat förbinda Sverige att godtaga fällande dom eller av domstol eller domare meddelat beslut om häktning begränsad genom villkoret att det ej i det särskilda fallet framgår att domslutet eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt. Denna motsättning mellan konventionen och utlämningslagen nödvändiggör ett förbehåll mot den i konventionens *art. 12* stadgade absoluta förpliktelsen. Förbehållet torde givas den avfattningen att, ehuru i annan avtalsslutande stat meddelad dom eller av domstol eller domare avkunnat häktningsbeslut vanligen godtages, Sverige förbehåller sig rätten att vägra utlämning, om i det särskilda fallet framgår att domslutet eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt. Även beträffande detta förbehåll består, med hänsyn till vad i 20 § första stycket utlämningslagen stadgats, möjligheten att genom skiljedom slita tvist angående frågan huruvida förutsättningar för tillämpning av förbehållet är för handen. Någon hänvisning härtill i själva förbehållet kan dock icke anses erforderlig.

Den i *art. 14* uttryckta grundsatsen, att utlämnad person icke må åtalas eller straffas för annat, före utlämnandet begånget brott än det för vilket han utlämnats, överensstämmer, såvitt gäller utlämning från Sverige, med huvudstadgandet i 12 § första stycket punkt 1 utlämningslagen. Överensstämmelse med detta lagrum föreligger även beträffande de i artikeln angivna undantagen från sagda regel, vilka avser de fall att samtycke inhämtats från den stat, varifrån utlämningen ägt rum, att den utlämnade underlåtit lämna den andra statens territorium inom 45 dagar efter att ha frigivits och att han återvänt dit. Att artikelns bestämmelser kan iakttagas av de svenska myndigheterna i fall av utlämning till Sverige följer av 1 kap. 5 § andra stycket strafflagen.

Konventionstexten giver icke, vare sig i *art. 14* eller annorstädes, avtalsslutande stat någon befogenhet att vid utlämning fästa det i 12 § första stycket punkt 3 utlämningslagen uppställda villkoret att den som utlämnas icke må för brottet åtalas vid domstol, som endast för tillfället eller för särskilda undantagsförhållanden erhållit befogenhet att pröva mål av sådan beskaffenhet. Visserligen äger Konungen medgiva undantag från vad nu sagts, om det finnes förenligt med rättssäkerheten. Men det skulle dock knappast stå i överensstämmelse med lagens andemening, om ett sådant un-

dantag medgäves i den generella formen av en konvention. Följaktligen bör vid ratifikation av konventionen göras förbehåll av innehåll att vid bifall till framställning om utlämning från Sverige skall kunna föreskrivas, att den utlämnade ej må ställas inför extra-ordinär domstol. Följdriktigheten torde kräva att förbehållet utsträckes till att gälla även rätt att vägra utlämning för verkställighet av straffdom fälld av sådan domstol. I brist på någon särskild annan artikel, till vilken nu ifrågavarande förbehåll skulle kunna hänföras, synes detsamma, i likhet med det allmänna förbehållet mot utlämning som skulle finnas uppenbart oförenlig med humanitetens krav, böra knytas till den inledande art. 1 i konventionen.

Den som utlämnats må icke utlämnas vidare till annan stat för brott, begångna före överlämnandet, med mindre samtycke därtill inhämtats från den stat varifrån utlämningen ägt rum eller den utlämnade underlåtit att lämna den stats territorium till vilken överlämnandet ägt rum eller ock återvänt tid. Dessa i *art. 15* införda bestämmelser överensstämmer med vad utlämningslagen stadgar i 12 § första stycket punkt 1.

I *art. 16* förutses att den eftersökte i brådskande fall skall kunna provisoriskt anhållas. Tvångsätgården förutsätter givetvis att dom eller häktningsbeslut meddelats i den stat, vars myndigheter begär åtgärden. Begäran om provisoriskt anhållande skall kunna överbringas på något av följande sätt, nämligen på diplomatisk väg, direkt genom posten eller genom telegram, genom den internationella polisorganisationen eller på annat sätt som lämnar bevis i skrift eller eljest godtages av den anmodade staten. Konventionen innehåller icke några bestämmelser angående sättet för tvångsätgårdens vidtagande utan hänvisar endast till de avtalsslutande staternas interna lag. De svenska stadgandena härom återfinnes i 23 § utlämningslagen. Artikeln innehåller härutöver vissa bestämmelser om den längsta tid provisoriskt anhållande må bestå.

Vid sammanträffande framställningar från flera stater om utlämning av samma person skall enligt *art. 17* den anmodade staten träffa sitt beslut under hänsynstagande till samtliga omständigheter i det enskilda fallet och särskilt till brottens relativa svårhetsgrad och platsen för deras förövande, till framställningarnas tidsföljd, till den eftersöktes medborgarskap och till möjligheten av senare utlämning till annan stat. Bestämmelsen står i överensstämmelse med motsvarande stadgande i 13 § första stycket utlämningslagen.

I fråga om förfarandet sedan beslut i utlämningsärendet träffats gäller enligt *art. 18* att, om framställningen helt eller delvis avvisas, skälen härför skall redovisas. Har den bifallits, skall den begärande staten underrättas om tid och plats för överlämnandet av den eftersökte liksom rörande den tid denne för utlämningens skull varit berövad sin frihet. Mottages han icke å den utsatta dagen, må han frigivas efter 15 dagars förlopp; har 30 dagar förflutit, skall han frigivas. Den anmodade staten äger därefter vägra att utlämna honom för samma brott. Härutöver upptages i artikeln en bestämmelse om force majeure som hinder för överlämnandet och därav betingad förlängning av fristen för detta.

Beträffande överlämnandet av person som skall utlämnas innehåller utlämningslagen i 20 § andra stycket föreskrifterna att, därest utlämning beviljats, tid skall utsättas, inom vilken den främmande staten skall hämta den som utlämnas, samt att tiden icke utan synnerliga skäl må överstiga en månad från det nämnda stat erhållit del av beslutet. Vidare stadgas i 20 § tredje stycket att Konungen äger förordna att den som enligt beslut skall utlämnas, i avbidan på verkställigheten skall tagas i förvar eller ställas under uppsikt. Utlämningslagen förutsätter sålunda att det skall angivas en frist, i vanliga fall om högst en månad, inom vilken den begärande staten har att avhämta den som skall utlämnas, medan konventionen utgår från att en viss dag skall fastställas för dennes avhämtande och att, om avhämtning då ej sker, den anmodade staten under ytterligare 15 dagar skall hålla honom den begärande staten tillhanda. Lagens och konventionens system är sålunda förenliga med varandra, endast under förutsättning att för avhämtningen fastställs en dag minst 15 dagar före utgången av den frist som skall bestämmas enligt lagen. Som likväl iakttagandet av en sådan ordning i vissa fall skulle kunna tänkas föranleda svårigheter, synes det för Sveriges del vara anledning att till art. 18 i konventionen göra förbehåll av innebörd att, därest någon vars utlämning Sverige beviljat icke å utsatt tid avhämtats av den begärande staten, Sverige äger omedelbart häva beträffande honom tidigare upprätthållen frihetsberövande åtgärd.

Bestämmelserna i art. 19 om uppskjutet överlämnande eller överlämnande med förbehåll är förenliga med motsvarande stadganden i 11 § utlämningslagen.

I den utsträckning avtalsslutande stats lag så medgiver, förpliktar art. 20 sådan stat att efter framställning beslagtaga och överlämna föremål vilka må tjäna till bevis eller vilka förvärvats genom brottet. Överlämnas sådana föremål, skall rättigheter som må ha förvärvats i egendomen bibehållas. Utlämningslagens stadganden i denna del återfinnes i 21 § och är förenliga med konventionens.

Konventionens bestämmelser i art. 21 om transitering av utlämnad ger uttryck åt uppfattningen att sådan skall kunna äga rum, även om brottet enligt transiteringslandets lag icke kan föranleda utlämning. De enda förutsättningar under vilka transitering må vägras är sålunda, dels att den där om anmodade staten betraktar det brott för vilket utlämning ägt rum som politiskt eller av rent militär natur, dels att den utlämnade är medborgare i samma stat. Artikeln giver emellertid konventionsstat möjlighet att avgiva förklaring att den icke kommer att medgiva transitering annat än på samtliga eller något av de villkor, under vilka den medgiver utlämning.

Enligt 25 § utlämningslagen äger chefen för justitiedepartementet medgiva transitering, såframt den utlämnade icke är svensk medborgare och ej heller eljest synnerliga skäl finnes däremot. Även om sålunda lagen icke kräver att alla förutsättningar för utlämning skall vara uppfyllda, skulle ett förbehållslöst godtagande av här behandlade konventionsbestämmelse alltför snävt inskränka prövningen i det enskilda fallet av framställning om transitering. Förklaring synes därför böra avgivas om att Sverige inom den

ram som gäller för beviljandet av utlämning kommer att efter omständigheterna i varje särskilt fall pröva framställning om transitering.

Enligt *art. 23* skall de handlingar som företes till stöd för en framställning om utlämning vara avfattade på den begärande eller den anmodade statens språk, sistnämnda land dock alltid obetaget att kräva översättning till ett av Europarådets officiella språk, d. v. s. engelska eller franska. Artikeln reglerar däremot icke på vilket språk själva framställningarna skall göras. Såsom tidigare omtalats, skall i brist på annan överenskommelse framställning om utlämning eller transitering överlämnas på diplomatisk väg. Avgörande för frågans besvarande blir då vilket språk som begagnas i den diplomatiska skriftväxlingen mellan berörda båda stater.

De utomnordiska språk vilka torde komma till användning i ärenden rörande utlämning från Sverige är engelska, franska och tyska. Då konventionen icke medgiver avtalsslutande stat rätt att begära översättning av utlämningshandlingarna till sitt eget språk, lär utrikesdepartementet få åtaga sig att i nödvändig utsträckning låta översätta dessa handlingar. Beträffande svenska framställningar om utlämning till Sverige är konventionen icke ägnad att medföra någon ändring i den för närvarande tillämpade ordningen, utan utrikesdepartementet torde liksom hittills få ombesörja erforderliga översättningar.

Konventionens bestämmelser i *art. 24* om vilken stat som skall bära i utlämningsärende uppkommande kostnader torde endast stadfästa tidigare praxis (jfr prop. 1957: 156 s. 91).

Art. 25 upptager en definition av begreppet skyddsåtgärd i konventionens mening. Liksom i Sverige finnes i många andra länder möjlighet för domstolarna att ersätta eller komplettera straff såsom brottspåföljd med andra frihetsberövande åtgärder. För frågan huruvida utlämning från Sverige skall medgivas eller icke är det av mindre vikt, vilken närmare form den samhälleliga reaktionen på brottet gives i den begärande staten. Den avgörande synpunkten är däremot långvarigheten av det frihetsberövande i den ena eller andra formen, vilket i vardera landet kommer i fråga som påföljd för brottet. Detta framgår av det sätt varpå straff och skyddsåtgärder jämföras i de inledande art. 1 och 2. I anslutning härtill fastslås i *art. 25* att med skyddsåtgärd i konventionens mening förstås varje åtgärd som innefattar frihetsberövande och som föreskrives genom dom av en brottmålsdomstol såsom tillägg till eller i stället för straff. Mot denna definition finnes uppenbarligen intet att erinra ur svensk synpunkt.

Mot bestämmelserna i *art. 27* om konventionens tillämplighet i territoriellt hänseende finnes icke anledning till någon invändning från svensk sida.

I och med att konventionen blir gällande mellan stater, vilka sinsemellan slutit bilaterala överenskommelser i ämnet, upphäves dessa enligt *art. 28* i den nu förevarande konventionen. I fortsättningen äger konventionsstaterna rätt att sinsemellan sluta bilaterala eller multilaterala överenskommelser om utlämning endast för att komplettera den nu ifrågavarande konventionen eller för att underlätta tillämpningen av dennas principer. I två fall lämnas likväl konventionsstaterna frihet att på annan grundval reglera utlämningsfrågor utan hinder av konventionens bestämmelser. Det ena fallet gäller sta-

ter mellan vilka utlämning äger rum på grundval av enhetlig lagstiftning och det andra sådana länder, som i sin lagstiftning upptagit särskilda regler för verkställighet av häktningsbeslut, meddelade i annan eller andra stater. För att kunna begagna sig av någon av dessa undantagsbestämmelser skall ifrågavarande stater underrätta Europarådets generalsekreterare om den särskilda ordning som införts i förhållandet dem emellan.

För Sveriges vidkommande innebär artikeln att, så snart konventionen träder i kraft mellan Sverige och någon av de stater, med vilka Sverige alljämt har en bilateral utlämningskonvention, d. v. s. de övriga nordiska länderna och Belgien, den ifrågavarande bilaterala konventionen sättes ur kraft. Som jag inledningsvis angivit, förberedes särskild reglering av utlämningsväsendet inom Norden genom enhetlig lagstiftning. När denna ordning genomförts, kan den förstnämnda av undantagsbestämmelserna i art. 28 i konventionen komma till användning för Nordens del. Det vill synas lämpligt att vid ratifikation av konventionen underrätta Europarådets generalsekreterare om den avsedda internordiska regleringen.

Bestämmelserna i art. 29 om undertecknande, ratifikation och ikraftträdande, i art. 30 om senare tillträde till konventionen, i art. 31 om uppsägning och i art. 32 om olika tillkännagivanden är avfattade i överensstämmelse med vad som är allmänt brukligt och är icke av beskaffenhet att föranleda några särskilda kommentarer.

Den nu förevarande europeiska utlämningskonventionen har tillkommit på rekommendation av Europarådets rådgivande församling och utarbetats av en expertkommitté vari även Sverige varit representerat. Den torde erbjuda den bästa lösning som för närvarande står att finna när det gäller ett ämne av så komplicerad natur som en multilateral reglering av utlämningsväsendet i Europa.

Under återopande av vad sålunda anförts får jag föreslå, att den här bilagda europeiska utlämningskonventionen måtte föreläggas riksdagen och hemställer alltså

att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att godkänna, att ratifikation sker av konventionen och att därvid avgives *dels* förklaringar beträffande art. 6 och 21, *dels* förbehåll beträffande art. 1, 2, 3, 4, 12 och 18 av den innebörd som förut angivits.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Bertil Arvidson

European Convention on Extradition

The Governments signatory hereto, being Members of the Council of Europe,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its Members;

Considering that this purpose can be attained by the conclusion of agreements and by common action in legal matters;

Considering that the acceptance of uniform rules with regard to extradition is likely to assist this work of unification,

Have agreed as follows:

Article 1*Obligation to extradite*

The Contracting Parties undertake to surrender to each other, subject to the provisions and conditions laid down in this Convention, all persons against whom the competent authorities of the requesting Party are proceeding for an offence or who are wanted by the said authorities for the carrying out of a sentence or detention order.

Article 2*Extraditable offences*

1. Extradition shall be granted in respect of offences punishable under the laws of the requesting Party and of the requested Party by deprivation of liberty or under a detention order for a maximum period of at least one year or by a more severe penalty. Where a conviction and prison sentence have occurred or a detention order has been made in the territory of the requesting Party, the punishment awarded must have been for a period of at least four months.

2. If the request for extradition includes several separate offences each

Convention Européenne d'Extradition

Les Gouvernements signataires, Membres du Conseil de l'Europe,

Considérant que le but du Conseil de l'Europe est de réaliser une union plus étroite entre ses Membres;

Considérant que cet objectif peut être atteint par la conclusion d'accords ou par l'adoption d'une action commune dans le domaine juridique;

Convaincus que l'acceptation de règles uniformes en matière d'extradition est de nature à faire progresser cette œuvre d'unification,

Sont convenus de ce qui suit:

Article 1er*Obligation d'extrader*

Les Parties Contractantes s'engagent à se livrer réciproquement, selon les règles et sous les conditions déterminées par les articles suivants, les individus qui sont poursuivis pour une infraction ou recherchés aux fins d'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté par les autorités judiciaires de la Partie requérante.

Article 2*Faits donnant lieu à extradition*

1. Donneront lieu à extradition les faits punis par les lois de la Partie requérante et de la Partie requise d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté d'un maximum d'au moins un an ou d'une peine plus sévère. Lorsqu'une condamnation à une peine est intervenue ou qu'une mesure de sûreté a été infligée sur le territoire de la Partie requérante, la sanction prononcée devra être d'une durée d'au moins quatre mois.

2. Si la demande d'extradition vise plusieurs faits distincts punis chacun

Bilaga

Översättning

Europeisk utlämningskonvention

Signatärregeringarna, som äro medlemmar av Europarådet, hava

i betraktande av att Europarådet har till syfte att åvägbringa större enhet mellan sina medlemmar;

i betraktande av att detta ändamål kan befrämjas genom avslutandet av överenskommelser och genom samfällt handlande på det juridiska området;

i betraktande av att antagandet av enhetliga regler för utlämning är ägnat att befordra detta arbete på för enhetligande,

överenskommit såsom följer:

Artikel 1

Förpliktelse att utlämna

De avtalsslutande parterna åtaga sig att, under iakttagande av de bestämmelser och villkor som fastställts i denna konvention, till varandra utlämna personer, vilka av behöriga judiciella myndigheter hos den ansökande parten ställas till ansvar för brott eller efterlysas för verkställande av straff eller skyddsåtgärd.

Artikel 2

Brott för vilka utlämning skall ske

1. Utlämning skall medgivas beträffande brott som enligt lagstiftningen såväl hos den ansökande parten som hos den anmodade parten är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst ett år eller med strängare straff. Då straffdom avkunnats eller skyddsåtgärd föreskrivits å den ansökande partens territorium måste den sålunda utmätta påföljden avse en tid av minst fyra månader.

2. Därest framställningen om utlämning avser flera olika brott av vil-

of which is punishable under the laws of the requesting Party and the requested Party by deprivation of liberty or under a detention order, but of which some do not fulfil the condition with regard to the amount of punishment which may be awarded, the requested Party shall also have the right to grant extradition for the latter offences.

3. Any Contracting Party whose law does not allow extradition for certain of the offences referred to in paragraph 1 of this Article may, in so far as it is concerned, exclude such offences from the application of this Convention.

4. Any Contracting Party which wishes to avail itself of the right provided for in paragraph 3 of this Article shall, at the time of the deposit of its instrument of ratification or accession, transmit to the Secretary-General of the Council of Europe either a list of the offences for which extradition is allowed or a list of those for which it is excluded and shall at the same time indicate the legal provisions which allow or exclude extradition. The Secretary-General of the Council shall forward these lists to the other signatories.

5. If extradition is subsequently excluded in respect of other offences by the law of a Contracting Party, that Party shall notify the Secretary-General. The Secretary-General shall inform the other signatories. Such notification shall not take effect until three months from the date of its receipt by the Secretary-General.

6. Any Party which avails itself of the right provided for in paragraphs 4 or 5 of this Article may at any time apply this Convention to offences which have been excluded from it. It shall inform the Secretary-General of the Council of such changes, and the Secretary-General shall inform the other signatories.

par la loi de la Partie requérante et de la Partie requise d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté, mais dont certains ne remplissent pas la condition relative au taux de la peine, la Partie requise aura la faculté d'accorder également l'extradition pour ces derniers.

3. Toute Partie Contractante dont la législation n'autorise pas l'extradition pour certaines infractions visées au paragraphe 1 du présent article pourra, en ce qui la concerne, exclure ces infractions du champ d'application de la Convention.

4. Toute Partie Contractante qui voudra se prévaloir de la faculté prévue au paragraphe 3 du présent article notifiera au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, au moment du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, soit une liste des infractions pour lesquelles l'extradition est autorisée, soit une liste des infractions pour lesquelles l'extradition est exclue, en indiquant les dispositions légales autorisant ou excluant l'extradition. Le Secrétaire Général du Conseil communiquera ces listes aux autres signataires.

5. Si, par la suite, d'autres infractions viennent à être exclues de l'extradition par la législation d'une Partie Contractante, celle-ci notifiera cette exclusion au Secrétaire Général du Conseil qui en informera les autres signataires. Cette notification ne prendra effet qu'à l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la date de sa réception par le Secrétaire Général.

6. Toute Partie qui aura fait usage de la faculté prévue aux paragraphes 4 et 5 du présent article pourra à tout moment soumettre à l'application de la présente Convention des infractions qui en ont été exclues. Elle notifiera ces modifications au Secrétaire Général du Conseil qui les communiquera aux autres signataires.

ka varje är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd enligt lagstiftningen hos såväl den ansökande parten som hos den anmodade parten, men av vilka några icke uppfylla villkoret beträffande straffskalan, skall den anmodade parten äga rätt att medgiva utlämning även för sistnämnda brott.

3. Avtalsslutande part, vars lagstiftning icke medgiver utlämning för vissa av de i denna artikels första punkt angivna brotten, må för sitt vidkommande utesluta sådana brott från konventionens tillämplighetsområde.

4. Avtalsslutande part som önskar begagna sig av den i punkt 3 av denna artikel stadgade rätten skall, vid tidpunkten för depositionen av sitt ratifikations- eller anslutningsinstrument, till Europarådets generalsekreterare överlämna antingen en förteckning över de brott, för vilka utlämning medgives, eller en förteckning över de brott, för vilka sådan är utesluten, och skall samtidigt ange de författningsbestämmelser, vilka medgiva eller utesluta utlämning. Rådets generalsekreterare skall vidarebefordra dessa förteckningar till övriga signatärmakter.

5. Om genom avtalsslutande parts lagstiftning sedermera utlämning för andra brott uteslutes, skall denna part varsko generalsekreteraren. Generalsekreteraren skall härom underätta övriga signatärmakter. Sådant tillkännagivande skall icke få verkan förrän tre månader efter dagen för detsammias mottagande av generalsekreteraren.

6. Part, som begagnar sig av de i punkterna 4 och 5 av denna artikel stadgade befogenheterna, må när som helst börja tillämpa konventionen på brott, som undantagits däriifrån. Parten i fråga skall underrätta rådets generalsekreterare om sådana ändringar och denne skall tillkännagiva dem för de övriga signatärmakterna.

7. Any Party may apply reciprocity in respect of any offences excluded from the application of the Convention under this Article.

Article 3

Political offences

1. Extradition shall not be granted if the offence in respect of which it is requested is regarded by the requested Party as a political offence or as an offence connected with a political offence.

2. The same rule shall apply if the requested Party has substantial grounds for believing that a request for extradition for an ordinary criminal offence has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of his race, religion, nationality or political opinion, or that that person's position may be prejudiced for any of these reasons.

3. The taking or attempted taking of the life of a Head of State or a member of his family shall not be deemed to be a political offence for the purposes of this Convention.

4. This Article shall not affect any obligations which the Contracting Parties may have undertaken or may undertake under any other international convention of a multilateral character.

Article 4

Military offences

Extradition for offences under military law which are not offences under ordinary criminal law is excluded from the application of this Convention.

Article 5

Fiscal offences

Extradition shall be granted, in accordance with the provisions of this Convention, for offences in connection with taxes, duties, customs and exchange only if the Contracting

7. Toute Partie pourra appliquer la règle de la réciprocité en ce qui concerne les infractions exclues du champ d'application de la Convention en vertu du présent article.

Article 3

Infractions politiques

1. L'extradition ne sera pas accordée si l'infraction pour laquelle elle est demandée est considérée par la Partie requise comme une infraction politique ou comme un fait connexe à une telle infraction.

2. La même règle s'appliquera si la Partie requise a des raisons sérieuses de croire que la demande d'extradition motivée par une infraction de droit commun a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir un individu pour des considérations de race, de religion, de nationalité ou d'opinions politiques ou que la situation de cet individu risque d'être aggravée pour l'une ou l'autre de ces raisons.

3. Pour l'application de la présente Convention, l'attentat à la vie d'un Chef d'État ou d'un membre de sa famille ne sera pas considéré comme infraction politique.

4. L'application du présent article, n'affectera pas les obligations que les Parties auront assumées ou assumeront aux termes de toute autre convention internationale de caractère multilatéral.

Article 4

Infractions militaires

L'extradition à raison d'infractions militaires qui ne constituent pas des infractions de droit commun est exclue du champ d'application de la présente Convention.

Article 5

Infractions fiscales

En matière de taxes et impôts, de douane, de change, l'extradition sera accordée, dans les conditions prévues par la présente Convention, seulement s'il en a été ainsi décidé entre

7. Part må tillämpa ömsesidighet beträffande vilket som helst av de brott, vilka jämlikt förevarande artikel undantagits från konventionens tillämplighetsområde.

Artikel 3

Politiska brott

1. Utlämning skall icke medgivas om det brott, för vilket den begäres, av den anmodade parten betraktas såsom politiskt brott eller som ett brott, förknippat med ett politiskt brott.

2. Enahanda regel skall tillämpas, om den anmodade parten har grundad anledning antaga, antingen att en framställning om utlämning för ett vanligt brott gjorts i avsikt att åtala eller straffa en person på grund av dennes ras, religion, medborgarskap eller politiska uppfattning eller också att hans belägenhet skulle kunna försvåras på grund av någon av dessa anledningar.

3. Såsom politiskt brott i denna konventions mening skall icke anses attentat mot statsöverhuvud eller mot medlem av ett statsöverhuvuds familj.

4. Denna artikel skall icke inverka på de förpliktelser som de avtals slutande parterna må ha åtagit sig eller må åtaga sig jämlikt andra internationella konventioner av multilateral karaktär.

Artikel 4

Militära brott

Utlämning för brott mot militär lagstiftning vilka icke äro brott enligt vanliga strafflagsbestämmelser faller utanför denna konvention.

Artikel 5

Fiskaliska brott

I fråga om brott mot lagstiftningen angående skatter och andra pålagor, tullar och valutatransaktioner skall utlämning enligt bestämmelserna i denna konvention medgivas endast i

Parties have so decided in respect of any such offence or category of offences.

Parties Contractantes pour chaque infraction ou catégorie d'infractions.

Article 6

Extradition of nationals

1. (a) A Contracting Party shall have the right to refuse extradition of its nationals.

(b) Each Contracting Party may, by a declaration made at the time of signature or of deposit of its instrument of ratification or accession, define as far as it is concerned the term "nationals" within the meaning of this Convention.

(c) Nationality shall be determined as at the time of the decision concerning extradition. If, however, the person claimed is first recognised as a national of the requested Party during the period between the time of the decision and the time contemplated for the surrender, the requested Party may avail itself of the provision contained in sub-paragraph (a) of this Article.

2. If the requested Party does not extradite its national, it shall at the request of the requesting Party submit the case to its competent authorities in order that proceedings may be taken if they are considered appropriate. For this purpose, the files, information and exhibits relating to the offence shall be transmitted without charge by the means provided for in Article 12, paragraph 1. The requesting Party shall be informed of the result of its request.

Article 7

Place of commission

1. The requested Party may refuse to extradite a person claimed for an offence which is regarded by its law as having been committed in whole or in part in its territory or in a place treated as its territory.

Article 6

Extradition des nationaux

1. (a) Toute Partie Contractante aura la faculté de refuser l'extradition de ses ressortissants.

(b) Chaque Partie Contractante pourra, par une déclaration faite au moment de la signature ou du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, définir, en ce qui la concerne, le terme «ressortissants» au sens de la présente Convention.

(c) La qualité de ressortissant sera appréciée au moment de la décision sur l'extradition. Toutefois, si cette qualité n'est reconnue qu'entre l'époque de la décision et la date envisagée pour la remise, la Partie requise pourra également se prévaloir de la disposition de l'alinéa (a) du présent paragraphe.

2. Si la Partie requise n'extrade pas son ressortissant, elle devra, sur la demande de la Partie requérante, soumettre l'affaire aux autorités compétentes afin que des poursuites judiciaires puissent être exercées s'il y a lieu. A cet effet, les dossiers, informations et objets relatifs à l'infraction seront adressés gratuitement par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 12. La Partie requérante sera informée de la suite qui aura été donnée à sa demande.

Article 7

Lieu de perpétration

1. La Partie requise pourra refuser d'extrader l'individu réclamé à raison d'une infraction qui, selon sa législation, a été commise en tout ou en partie sur son territoire ou en un lieu assimilé à son territoire.

den utsträckning de avtalsslutande parterna så beslutat beträffande varje brott eller brottskategori.

Artikel 6

Utlämning av egna medborgare

1. (a) Avtalsslutande part skall äga rätt att vägra utlämning av sina egna medborgare.

(b) Varje avtalsslutande part må genom en förklaring, avgiven vid konventionens undertecknande eller vid depositionen av ratifikations- eller anslutningsinstrument, för sitt vidkommande definiera begreppet »medborgare» i konventionens mening.

(c) Medborgarskapet skall bestämmas efter förhållandena vid tidpunkten för beslutet över framställningen om utlämning. Om den med framställningen avsedda personen erkännes såsom den anmodade partens medborgare först under tiden efter beslutet men innan den för hans överlämnande utsatta dagen, må den anmodade parten begagna sig av bestämmelsen under (a) i förevarande punkt.

2. Om den anmodade parten icke utlämnar sina egna medborgare, skall den på begäran av den ansökande parten överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för att åtal må väckas, om anledning därtill finnes. För detta ändamål skola akter, upplysningar och föremål tjänande till bevis angående brottet kostnadsfritt överlämnas på sätt i artikel 12, punkt 1, stadgas. Den ansökande parten skall underrättas om resultatet av sin framställning.

Artikel 7

Platsen för brottets förövande

1. Den anmodade parten äger vägra att utlämna den vars utlämning begäres för ett brott, vilket enligt samma parts lagstiftning är att anse såsom helt eller delvis begånget på dess territorium eller på en plats, som är likställd med dess territorium.

2. When the offence for which extradition is requested has been committed outside the territory of the requesting Party, extradition may only be refused if the law of the requested Party does not allow prosecution for the same category of offence when committed outside the latter Party's territory or does not allow extradition for the offence concerned.

Article 8

Pending proceedings for the same offences

The requested Party may refuse to extradite the person claimed if the competent authorities of such Party are proceeding against him in respect of the offence or offences for which extradition is requested.

Article 9

Non bis in idem

Extradition shall not be granted if final judgment has been passed by the competent authorities of the requested Party upon the person claimed in respect of the offence or offences for which extradition is requested. Extradition may be refused if the competent authorities of the requested Party have decided either not to institute or to terminate proceedings in respect of the same offence or offences.

Article 10

Lapse of time

Extradition shall not be granted when the person claimed has, according to the law of either the requesting or the requested Party, become immune by reason of lapse of time from prosecution or punishment.

Article 11

Capital punishment

If the offence for which extradition is requested is punishable by death under the law of the requesting Party, and if in respect of such offence the death-penalty is not provided for by

2. Lorsque l'infraction motivant la demande d'extradition aura été commise hors du territoire de la Partie requérante, l'extradition ne pourra être refusée que si la législation de la Partie requise n'autorise pas la poursuite d'une infraction du même genre commise hors de son territoire ou n'autorise pas l'extradition pour l'infraction faisant l'objet de la demande.

Article 8

Poursuites en cours pour les mêmes faits

Une Partie requise pourra refuser d'extrader un individu réclamé si cet individu fait l'objet de sa part de poursuites pour le ou les faits à raison desquels l'extradition est demandée.

Article 9

Non bis in idem

L'extradition ne sera pas accordée lorsque l'individu réclamé a été définitivement jugé par les autorités compétentes de la Partie requise, pour le ou les faits à raison desquels l'extradition est demandée. L'extradition pourra être refusée si les autorités compétentes de la Partie requise ont décidé de ne pas engager de poursuites ou de mettre fin aux poursuites qu'elles ont exercées pour le ou les mêmes faits.

Article 10

Prescription

L'extradition ne sera pas accordée si la prescription de l'action ou de la peine est acquise d'après la législation soit de la Partie requérante, soit de la Partie requise.

Article 11

Peine capitale

Si le fait à raison duquel l'extradition est demandée, est puni de la peine capitale par la loi de la Partie requérante et que, dans ce cas, cette peine n'est pas prévue par la législa-

2. När det brott för vilket utlämning begäres har begåtts utom den begärande partens territorium, må utlämning vägras endast om den anmodade partens lagstiftning icke medger åtal för brott av samma slag, när de begåtts utanför den senare partens territorium, eller icke medger utlämning för det brott, varom fråga är.

Artikel 8

Pågående rättegång för samma brott

Den anmodade parten äger vägra att utlämna den eftersökte, om samma parts behöriga myndigheter anhängiggjort talan mot honom för det eller de brott, för vilka utlämningen begäres.

Artikel 9

Non bis in idem

Utlämning skall icke medgivas, om den eftersökte av den anmodade partens behöriga myndigheter slutligt dömts för det eller de brott, för vilka utlämning begäres. Utlämning må vägras, om den anmodade partens behöriga myndigheter beslutat antingen att icke väcka åtal eller att eftergiva åtalet för samma brott.

Artikel 10

Preskription

Utlämning skall icke medgivas, när enligt antingen den begärande partens eller den anmodade partens lag talan å brottet preskriberats eller straffet förfallit.

Artikel 11

Dödsstraff

Om det brott för vilket utlämning begäres enligt den begärande partens lagstiftning förskyller dödsstraff och om lagstiftningen hos den anmodade parten icke föreskriver dödsstraff

the law of the requested Party or is not normally carried out, extradition may be refused unless the requesting Party gives such assurance as the requested Party considers sufficient that the death-penalty will not be carried out.

Article 12

The request and supporting documents

1. The request shall be in writing and shall be communicated through the diplomatic channel. Other means of communication may be arranged by direct agreement between two or more Parties.

2. The request shall be supported by:

(a) the original or an authenticated copy of the conviction and sentence or detention order immediately enforceable or of the warrant of arrest or other order having the same effect and issued in accordance with the procedure laid down in the law of the requesting Party;

(b) a statement of the offences for which extradition is requested. The time and place of their commission, their legal descriptions and a reference to the relevant legal provisions shall be set out as accurately as possible; and

(c) a copy of the relevant enactments or, where this is not possible, a statement of the relevant law and as accurate a description as possible of the person claimed, together with any other information which will help to establish his identity and nationality.

Article 13

Supplementary information

If the information communicated by the requesting Party is found to be insufficient to allow the requested Party to make a decision in pursuance of this Convention, the latter Party shall request the necessary supplementary information and may

tion de la Partie requise, ou n'y est généralement pas exécutée, l'extradition pourra n'être accordée qu'à la condition que la Partie requérante donne des assurances jugées suffisantes par la Partie requise, que la peine capitale ne sera pas exécutée.

Article 12

Requête et pièces à l'appui

1. La requête sera formulée par écrit et présentée par la voie diplomatique. Une autre voie pourra être convenue par arrangement direct entre deux ou plusieurs Parties.

2. Il sera produit à l'appui de la requête:

(a) l'original ou l'expédition authentique soit d'une décision de condamnation exécutoire, soit d'un mandat d'arrêt ou de tout autre acte ayant la même force, délivré dans les formes prescrites par la loi de la Partie requérante;

(b) un exposé des faits pour lesquels l'extradition est demandée. Le temps et le lieu de leur perpétration, leur qualification légale et les références aux dispositions légales qui leur sont applicables seront indiqués le plus exactement possible; et

(c) une copie des dispositions légales applicables ou, si cela n'est pas possible, une déclaration sur le droit applicable, ainsi que le signalement aussi précis que possible de l'individu réclamé et tous autres renseignements de nature à déterminer son identité et sa nationalité.

Article 13

Complément d'informations

Si les informations communiquées par la Partie requérante se révèlent insuffisantes pour permettre à la Partie requise de prendre une décision en application de la présente Convention, cette dernière Partie demandera le complément d'informa-

för sådant brott eller dödsstraff vanligtvis icke där verkställas, må utlämning vägras, med mindre den begärande parten avger sådan försäkran att dödsstraff icke kommer att verkställas, som den anmodade parten anser tillfyllest.

Artikel 12

Framställningen och handlingar till stöd därför

1. Framställningen skall göras skriftligen och överlämnas på diplomatisk väg. Om andra sätt för överlämnandet må överenskommas genom avtal direkt mellan två eller flera parter.

2. Framställningen skall åtföljas av:

(a) original eller bestyrkt avskrift antingen av en omedelbart verkställbar dom eller av häktningsbeslut eller annat beslut med samma verkan, utfärdat i den ordning som föreskrives i den begärande partens lag;

(b) uppgift om det eller de brott för vilka utlämning begäres, därvid tiden och platsen för deras förövande, deras rättsliga kännetecken samt hänvisningar till tillämpliga lagrum skola angivas så noggrant som möjligt; och

(c) återgivande av tillämpliga lagrum eller, om detta icke är möjligt, redogörelse för tillämplig lag, ävensom en så noggrann beskrivning som möjligt av den eftersökte, tillika med alla andra upplysningar av beskaffenhet att tjäna till ledning vid fastställandet av hans identitet och medborgarskap.

Artikel 13

Ytterligare upplysningar

Om de upplysningar, som överbringats av den begärande parten, icke befinnas tillräckliga för att medgiva den anmodade parten att fatta beslut jämlikt denna konvention, skall den sistnämnda parten begära nödiga ytterligare upplysningar

fix a time-limit for the receipt thereof.

Article 14

Rule of speciality

1. A person who has been extradited shall not be proceeded against, sentenced or detained with a view to the carrying out of a sentence or detention order for any offence committed prior to his surrender other than that for which he was extradited, nor shall he be for any other reason restricted in his personal freedom, except in the following cases:

(a) When the Party which surrendered him consents. A request for consent shall be submitted, accompanied by the documents mentioned in Article 12 and a legal record of any statement made by the extradited person in respect of the offence concerned. Consent shall be given when the offence for which it is requested is itself subject to extradition in accordance with the provisions of this Convention;

(b) when that person, having had an opportunity to leave the territory of the Party to which he has been surrendered, has not done so within 45 days of his final discharge, or has returned to that territory after leaving it.

2. The requesting Party may, however, take any measures necessary to remove the person from its territory, or any measures necessary under its law, including proceedings by default, to prevent any legal effects of lapse of time.

3. When the description of the offence charged is altered in the course of proceedings, the extradited person shall only be proceeded against or sentenced in so far as the offence under its new description is shown by its constituent elements to be an offence which would allow extradition.

lions nécessaire et pourra fixer un délai pour l'obtention de ces informations.

Article 14

Règle de la spécialité

1. L'individu qui aura été livré ne sera ni poursuivi, ni jugé, ni détenu en vue de l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, ni soumis à toute autre restriction de sa liberté individuelle, pour un fait quelconque antérieur à la remise, autre que celui ayant motivé l'extradition, sauf dans les cas suivants:

(a) lorsque la Partie qui l'a livré y consent. Une demande sera présentée à cet effet, accompagnée des pièces prévues à l'article 12 et d'un procès-verbal judiciaire consignnant les déclarations de l'extradé. Ce consentement sera donné lorsque l'infraction pour laquelle il est demandé entraîne elle-même l'obligation d'extrader aux termes de la présente Convention;

(b) lorsqu'ayant eu la possibilité de le faire, l'individu extradé n'a pas quitté dans les 45 jours qui suivent son élargissement définitif, le territoire de la Partie à laquelle il a été livré ou s'il y est retourné après l'avoir quitté.

2. Toutefois, la Partie requérante pourra prendre les mesures nécessaires en vue d'une part d'un renvoi éventuel du territoire, d'autre part d'une interruption de la prescription conformément à sa législation, y compris le recours à une procédure par défaut.

3. Lorsque la qualification donnée au fait incriminé sera modifiée au cours de la procédure, l'individu extradé ne sera poursuivi ou jugé que dans la mesure où les éléments constitutifs de l'infraction nouvellement qualifiée permettraient l'extradition.

och må bestämma en frist för mottagandet av dessa.

Artikel 14

Specifikationsregel

1. Den som utlämnats må icke åtalas, dömas eller berövas sin frihet för verkställande av straff eller skyddsåtgärd och ej heller underkastas annan inskränkning i sin personliga frihet för annat, före hans överlämnande begånget brott än det för vilket han utlämnats utom i följande fall:

(a) När den part som utlämnat honom samtycker därtill. Framställning om samtycke skall översändas tillsammans med sådana handlingar som omnämnas i artikel 12 jämte ett av domstol hållet protokoll över förhör med den utlämnade. Samtycke skall lämnas när det brott, för vilket samtycke begäres, i sig självt grundlägger skyldighet att utlämna enligt denna konventions bestämmelser;

(b) När den utlämnade, efter att ha haft möjlighet att lämna den parts territorium till vilken han utlämnats, icke gjort så inom 45 dagar efter det han slutligen frigivits, eller när han återvänt efter att en gång ha lämnat territoriet.

2. Begärande part må emellertid vidtaga nödvändiga åtgärder såväl för den utlämnades eventuella avlägsnande från dess territorium som för avbrytande av preskription enligt dess lag, däri inbegripet rättegångsförfarande i den tilltalades frånvaro.

3. När brottsrubriceringen under målets handläggning ändras, må den utlämnade endast tilltalas eller dömas i den utsträckning brottet under den nya rubriceringen enligt sitt väsentliga gärningsinnehåll skulle kunna medföra utlämning.

Article 15

Re-extradition to a third state

Except as provided for in Article 14, paragraph 1 (b), the requesting Party shall not, without the consent of the requested Party, surrender to another Party or to a third State a person surrendered to the requesting Party and sought by the said other Party or third State in respect of offences committed before his surrender. The requested Party may request the production of the documents mentioned in Article 12, paragraph 2.

Article 16

Provisional arrest

1. In case of urgency the competent authorities of the requesting Party may request the provisional arrest of the person sought. The competent authorities of the requested Party shall decide the matter in accordance with its law.

2. The request for provisional arrest shall state that one of the documents mentioned in Article 12, paragraph 2 (a), exists and that it is intended to send a request for extradition. It shall also state for what offence extradition will be requested and when and where such offence was committed and shall so far as possible give a description of the person sought.

3. A request for provisional arrest shall be sent to the competent authorities of the requested Party either through the diplomatic channel or direct by post or telegraph or through the International Criminal Police Organisation (Interpol) or by any other means affording evidence in writing or accepted by the requested Party. The requesting authority shall be informed without delay of the result of its request.

4. Provisional arrest may be terminated if, within a period of 18 days after arrest, the requested Party has

Article 15

Réextradition à un état tiers

Sauf dans le cas prévu au paragraphe 1, alinéa (b) de l'article 14, l'assentiment de la Partie requise sera nécessaire pour permettre à la Partie requérante de livrer à une autre Partie ou à un État tiers l'individu qui lui aura été remis et qui serait recherché par l'autre Partie ou par l'État tiers pour des infractions antérieures à la remise. La Partie requise pourra exiger la production des pièces prévues au paragraphe 2 de l'article 12.

Article 16

Arrestation provisoire

1. En cas d'urgence, les autorités compétentes de la Partie requérante pourront demander l'arrestation provisoire de l'individu recherché; les autorités compétentes de la Partie requise statueront sur cette demande conformément à la loi de cette Partie.

2. La demande d'arrestation provisoire indiquera l'existence d'une des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa (a) de l'article 12 et fera part de l'intention d'envoyer une demande d'extradition; elle mentionnera l'infraction pour laquelle l'extradition sera demandée, le temps et le lieu où elle a été commise ainsi que, dans la mesure du possible, le signalement de l'individu recherché.

3. La demande d'arrestation provisoire sera transmise aux autorités compétentes de la Partie requise soit par la voie diplomatique, soit directement par la voie postale ou télégraphique, soit par l'Organisation internationale de Police criminelle (Interpol), soit par tout autre moyen laissant une trace écrite ou admis par la Partie requise. L'autorité requérante sera informée sans délai de la suite donnée à sa demande.

4. L'arrestation provisoire pourra prendre fin si, dans le délai de 18 jours après l'arrestation, la Partie

Artikel 15

Vidareutlämning till tredje stat

Utom i det fall varom stadgas i punkt 1 under (b) i artikel 14, är den anmodade partens samtycke nödvändigt för att den begärande parten skall äga att till annan part eller till utanförstående stat utlämna den som överlämnats till den begärande parten och av annan part eller av utanförstående stat eftersökes för brott, begångna före hans överlämnande. Den anmodade parten må fordra företeende av de i artikel 12 punkt 2 nämnda handlingarna.

Artikel 16

Provisoriskt anhållande

1. I brådskande fall må den begärande partens behöriga myndigheter hemställa om provisoriskt anhållande av den eftersökte. Den anmodade partens behöriga myndigheter skola behandla framställningen i enlighet med dennas lag.

2. Framställning om provisoriskt anhållande skall ange att en av de i punkt 2 under (a) i artikel 12 angivna handlingarna föreligger och att avsikten är att begäran om utlämning skall göras. Framställningen skall även innehålla uppgift om det brott, för vilket utlämning kommer att begäras, om tid och plats för brottets förövande samt, såvitt möjligt, om den eftersöktes signalement.

3. Framställning om provisoriskt anhållande skall befordras till den anmodade partens behöriga myndigheter antingen på diplomatisk väg eller direkt med post eller telegraf eller genom den internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol) eller på vilket som helst annat sätt, som efterlämnar bevis i skrift eller annars godtages av den anmodade parten. Den myndighet från vilken framställningen härrör skall utan dröjsmål underrättas om resultatet av densamma.

4. Den som anhållits provisoriskt må frigivas, om den anmodade parten icke mottagit begäran om utläm-

not received the request for extradition and the documents mentioned in Article 12. It shall not, in any event, exceed 40 days from the date of such arrest. The possibility of provisional release at any time is not excluded, but the requested Party shall take any measures which it considers necessary to prevent the escape of the person sought.

5. Release shall not prejudice re-arrest and extradition if a request for extradition is received subsequently.

Article 17

Conflicting requests

If extradition is requested concurrently by more than one State, either for the same offence or for different offences, the requested Party shall make its decision having regard to all the circumstances and especially the relative seriousness and place of commission of the offences, the respective dates of the requests, the nationality of the person claimed and the possibility of subsequent extradition to another State.

Article 18

Surrender of the person to be extradited

1. The requested Party shall inform the requesting Party by the means mentioned in Article 12, paragraph 1 of its decision with regard to the extradition.

2. Reasons shall be given for any complete or partial rejection.

3. If the request is agreed to, the requesting Party shall be informed of the place and date of surrender and of the length of time for which the person claimed was detained with a view to surrender.

4. Subject to the provisions of paragraph 5 of this Article, if the person claimed has not been taken over on the appointed date, he may be released after the expiry of 15 days and shall in any case be released after

requisie n'a pas été saisie de la demande d'extradition et des pièces mentionnées à l'article 12; elle ne devra, en aucun cas, excéder 40 jours après l'arrestation. Toutefois, la mise en liberté provisoire est possible à tout moment, sauf pour la Partie requise à prendre toute mesure qu'elle estimera nécessaire en vue d'éviter la fuite de l'individu réclamé.

5. La mise en liberté ne s'opposera pas à une nouvelle arrestation et à l'extradition si la demande d'extradition parvient ultérieurement.

Article 17

Concours de requêtes

Si l'extradition est demandée concurrentement par plusieurs États, soit pour le même fait, soit pour des faits différents, la Partie requise statuera compte tenu de toutes circonstances et notamment de la gravité relative et du lieu des infractions, des dates respectives des demandes, de la nationalité de l'individu réclamé et de la possibilité d'une extradition ultérieure à un autre État.

Article 18

Remise de l'extradé

1. La Partie requise fera connaître à la Partie requérante par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 12, sa décision sur l'extradition.

2. Tout rejet complet ou partiel sera motivé.

3. En cas d'acceptation, la Partie requérante sera informée du lieu et de la date de remise, ainsi que de la durée de la détention subie en vue de l'extradition par l'individu réclamé.

4. Sous réserve du cas prévu au paragraphe 5 du présent article, si l'individu réclamé n'a pas été reçu à la date fixée, il pourra être mis en liberté à l'expiration d'un délai de 15 jours à compter de cette date et il

ning och i artikel 12 nämnda handlingar inom 18 dagar efter anhållandet. Under inga förhållanden må anhållningstiden överskrida 40 dagar från dagen för anhållandet. Provisorisk frigivning må när som helst äga rum, men den anmodade parten skall vidtaga de åtgärder den anser erforderliga till förhindrande av den eftersöktes avvikande.

5. Frigivning skall icke förhindra förnyat anhållande och utlämning, om begäran om utlämning senare mottages.

Artikel 17

Sammanträffande framställningar

Om någons utlämning samtidigt begäres av flera stater, antingen för samma brott eller för olika brott, skall den anmodade parten träffa sitt beslut under hänsynstagande till samtliga omständigheter och särskilt till brottens relativa svårhetsgrad och platsen för deras förövande, till tidsföljden mellan de olika framställningarna, till den eftersöktes medborgarskap och till möjligheten av senare utlämning till annan stat.

Artikel 18

Överlämnande av den som skall utlämnas

1. Den anmodade parten skall på det i artikel 12 punkt 1 angivna sättet underrätta den begärande parten om sitt beslut beträffande utlämningen.

2. För avslag, helt eller delvis, skola skälen angivas.

3. Om framställningen bifalles, skall den begärande parten underrättas om plats och tid för överlämnandet av den eftersökte och om den tid, varunder denne varit berövad sin frihet till följd av utlämningsförfarandet.

4. Med förbehåll för bestämmelserna i punkt 5 av förevarande artikel må den eftersökte, om han icke övertagits på den utsatta dagen, frigivas sedan 15 dagar förflutit från denna; under alla förhållanden skall han fri-

the expiry of 30 days. The requested Party may refuse to extradite him for the same offence.

5. If circumstances beyond its control prevent a Party from surrendering or taking over the person to be extradited, it shall notify the other Party. The two Parties shall agree a new date for surrender and the provisions of paragraph 4 of this Article shall apply.

Article 19

Postponed or conditional surrender

1. The requested Party may, after making its decision on the request for extradition, postpone the surrender of the person claimed in order that he may be proceeded against by that Party or, if he has already been convicted, in order that he may serve his sentence in the territory of that Party for an offence other than that for which extradition is requested.

2. The requested Party may, instead of postponing surrender, temporarily surrender the person claimed to the requesting Party in accordance with conditions to be determined by mutual agreement between the Parties.

Article 20

Handing over of property

1. The requested Party shall, in so far as its law permits and at the request of the requesting Party, seize and hand over property:

(a) which may be required as evidence or

(b) which has been acquired as a result of the offence and which, at the time of the arrest, is found in the possession of the person claimed or is discovered subsequently.

2. The property mentioned in paragraph 1 of this Article shall be handed even if extradition, having been agreed to, cannot be carried out owing to the death or escape of the person claimed.

sera en tout cas mis en liberté à l'expiration d'un délai de 30 jours; la Partie requise pourra refuser de l'extrader pour le même fait.

5. En cas de force majeure empêchant la remise ou la réception de l'individu à extrader, la Partie intéressée en informera l'autre Partie; les deux Parties se mettront d'accord sur une nouvelle date de remise et les dispositions du paragraphe 4 du présent article seront applicables.

Article 19

Remise ajournée ou conditionnelle

1. La Partie requise pourra, après avoir statué sur la demande d'extradition, ajourner la remise de l'individu réclamé pour qu'il puisse être poursuivi par elle ou, s'il a déjà été condamné, pour qu'il puisse purger, sur son territoire, une peine encourue à raison d'un fait autre que celui pour lequel l'extradition est demandée.

2. Au lieu d'ajourner la remise, la Partie requise pourra remettre temporairement à la Partie requérante l'individu réclamé dans des conditions à déterminer d'un commun accord entre les Parties.

Article 20

Remise d'objets

1. A la demande de la Partie requérante, la Partie requise saisira et remettra, dans la mesure permise par sa législation, les objets:

(a) qui peuvent servir de pièces à conviction, ou

(b) qui, provenant de l'infraction, auraient été trouvés au moment de l'arrestation en la possession de l'individu réclamé ou seraient découverts ultérieurement.

2. La remise des objets visés au paragraphe 1 du présent article sera effectuée même dans le cas où l'extradition déjà accordée ne pourrait avoir lieu par suite de la mort ou de l'évasion de l'individu réclamé.

givas, sedan 30 dagar förflutit. Den anmodade parten äger vägra att vidare utlämna honom för samma brott.

5. Om part av förhållanden, över vilka den icke råder, hindras från att överlämna eller övertaga den som skall utlämnas, skall den andra parten underrättas. De båda parterna skola överenskomma om ny tidpunkt för överlämnandet och bestämmelserna i förevarande artikels punkt 4 skola därvid tillämpas.

Artikel 19

Uppskjutet överlämnande eller överlämnande med förbehåll

1. Anmodad part må, efter att ha träffat beslut rörande begäran om utlämning, uppskjuta överlämnandet av den eftersökte, för att denne må kunna åtalas av parten, eller, om han redan dömts, för att han må kunna avtjäna sitt straff å partens territorium för ett annat brott än det för vilket utlämning begärts.

2. Anmodad part må i stället för att uppskjuta överlämnandet tillfälligt överlämna den eftersökte till den begärande parten på villkor, som skola fastställas i avtal mellan parterna.

Artikel 20

Överlämnande av föremål

1. Anmodad part skall, såvitt dess lagstiftning så medgiver, efter framställning från den begärande parten beslagtaga och överlämna föremål;

(a) vilka må tjäna till bevis, eller

(b) vilka ha förvärvats till följd av brottet och vid tidpunkten för anhållandet påträffas i den eftersöktes besittning eller senare upptäckas.

2. I punkt 1 av förevarande artikel omnämnda föremål skola överlämnas, även om överenskommen utlämning icke kan äga rum till följd av den eftersöktes frånfalle eller avvikande.

3. When the said property is liable to seizure or confiscation in the territory of the requested Party, the latter may, in connection with pending criminal proceedings, temporarily retain it or hand it over on condition that it is returned.

4. Any rights which the requested Party or third parties may have acquired in the said property shall be preserved. Where these rights exist, the property shall be returned without charge to the requested Party as soon as possible after the trial.

Article 21

Transit

1. Transit through the territory of one of the Contracting Parties shall be granted on submission of a request by the means mentioned in Article 12, paragraph 1, provided that the offence concerned is not considered by the Party requested to grant transit as an offence of a political or purely military character having regard to Articles 3 and 4 of this Convention.

2. Transit of a national, within the meaning of Article 6, of a country requested to grant transit may be refused.

3. Subject to the provisions of paragraph 4 of this Article, it shall be necessary to produce the documents mentioned in Article 12, paragraph 2.

4. If air transport is used, the following provisions shall apply:

(a) when it is not intended to land, the requesting Party shall notify the Party over whose territory the flight is to be made and shall certify that one of the documents mentioned in Article 12, paragraph 2 (a) exists. In the case of an unscheduled landing, such notification shall have the effect of a request for provisional arrest as provided for in Article 16, and the requesting Party shall submit a formal request for transit;

3. Lorsque lesdits objets seront susceptibles de saisie ou de confiscation sur le territoire de la Partie requise, cette dernière pourra, aux fins d'une procédure pénale en cours, les garder temporairement ou les remettre sous condition de restitution.

4. Sont toutefois réservés les droits que la Partie requise ou des tiers auraient acquis sur ces objets. Si de tels droits existent, les objets seront, le procès terminé, restitués le plus tôt possible et sans frais à la Partie requise.

Article 21

Transit

1. Le transit à travers le territoire de l'une des Parties Contractantes sera accordé sur demande adressée par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 12 à la condition qu'il ne s'agisse pas d'une infraction considérée par la Partie requise du transit comme revêtant un caractère politique ou purement militaire compte tenu des articles 3 et 4 de la présente Convention.

2. Le transit d'un ressortissant, au sens de l'article 6, du pays requis du transit, pourra être refusé.

3. Sous réserve des dispositions du paragraphe 4 du présent article, la production des pièces prévues au paragraphe 2 de l'article 12 sera nécessaire.

4. Dans le cas où la voie aérienne sera utilisée, il sera fait application des dispositions suivantes:

(a) lorsqu'aucun atterrissage ne sera prévu, la Partie requérante avertira la Partie dont le territoire sera survolé, et attestera l'existence d'une des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa (a) de l'article 12. Dans le cas d'atterrissage fortuit, cette notification produira les effets de la demande d'arrestation provisoire visée à l'article 16 et la Partie requérante adressera une demande régulière de transit;

3. När sagda föremål äro underkastade beslag eller konfiskation å den anmodade partens territorium, må den senare med hänsyn till ett anhängigt brottmål tillfälligt behålla dem eller överlämna dem på villkor att de återställas.

4. Rättigheter, vilka den anmodade parten eller tredje man må ha förvärvat i nämnda egendom, skola bibehållas. Om sådana rättigheter förefinnas, skall egendomen utan kostnad återställas till den anmodade parten så snart som möjligt efter rättgången.

Artikel 21

Transitering

1. Efter framställning enligt bestämmelserna i artikel 12 punkt 1 skall befordran av utlämnad genom avtalsslutande parts territorium medgivas, under förutsättning att ifrågavarande brott av den härom anmodade parten icke anses vara brott av politisk eller rent militär natur enligt artiklarna 3 och 4 i denna konvention.

2. Transitering av den härom anmodade statens egna medborgare enligt vad som förstås i artikel 6 må vägras.

3. Med förbehåll för bestämmelserna i punkt 4 av förevarande artikel måste i artikel 12 punkt 2 nämnda handlingar förebringas.

4. Om flygtransport begagnas skola följande bestämmelser tillämpas:

(a) När landning icke avses skola äga rum, skall den begärande parten varsko den part, över vars territorium flygning skall ske, och bekräfta att en av de i punkt 2 under (a) i artikel 12 nämnda handlingarna föreligger. I fall av oförutsedd landning skall sådant tillkännagivande äga samma verkan som en framställning om provisoriskt anhållande enligt artikel 16, och den begärande parten

(b) when it is intended to land, the requesting Party shall submit a formal request for transit.

5. A Party may, however, at the time of signature or of the deposit of its instrument of ratification of, or accession to, this Convention, declare that it will only grant transit of a person on some or all of the conditions on which it grants extradition. In that event, reciprocity may be applied.

6. The transit of the extradited person shall not be carried out through any territory where there is reason to believe that his life or his freedom may be threatened by reason of his race, religion, nationality or political opinion.

Article 22

Procedure

Except where this Convention otherwise provides, the procedure with regard to extradition and provisional arrest shall be governed solely by the law of the requested Party.

Article 23

Language to be used

The documents to be produced shall be in the language of the requesting or requested Party. The requested Party may require a translation into one of the official languages of the Council of Europe to be chosen by it.

Article 24

Expenses

1. Expenses incurred in the territory of the requested Party by reason of extradition shall be borne by that Party.

2. Expenses incurred by reason of transit through the territory of a Party requested to grant transit shall be borne by the requesting Party.

(b) lorsqu'un atterrissage sera prévu, la Partie requérante adressera une demande régulière de transit.

5. Toutefois, une Partie pourra déclarer, au moment de la signature de la présente Convention ou du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, qu'elle n'accordera le transit d'un individu qu'aux mêmes conditions que celles de l'extradition ou à certaines d'entre elles. Dans ces cas, la règle de la réciprocité pourra être appliquée.

6. Le transit de l'individu extradé ne sera pas effectué à travers un territoire où il y aurait lieu de croire que sa vie ou sa liberté pourraient être menacées en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité ou de ses opinions politiques.

Article 22

Procédure

Sauf disposition contraire de la présente Convention, la loi de la Partie requise est seule applicable à la procédure de l'extradition ainsi qu'à celle de l'arrestation provisoire.

Article 23

Langues à employer

Les pièces à produire seront rédigées soit dans la langue de la Partie requérante, soit dans celle de la Partie requise. Cette dernière pourra réclamer une traduction dans la langue officielle du Conseil de l'Europe qu'elle choisira.

Article 24

Frais

1. Les frais occasionnés par l'extradition sur le territoire de la Partie requise seront à la charge de cette Partie.

2. Les frais occasionnés par le transit à travers le territoire de la Partie requise du transit seront à la charge de la Partie requérante.

skall översända en regelrätt framställning om transitering;

(b) När landning förutses, skall den ansökande parten översända en regelrätt framställning om transitering.

5. Part må likväl vid konventionens undertecknande eller vid deposition av ratifikations- eller anslutningsinstrument avgiva förklaring att den icke kommer att medgiva transitering av någon, annat än på samtliga eller något av de villkor, under vilka den medgiver utlämning. Om så sker, må ömsesidighet tillämpas.

6. Den utlämnade må icke transporteras genom territorium varest, enligt vad som kan antagas, hans liv eller frihet skulle sväva i fara på grund av hans ras, religion, medborgarskap eller politiska uppfattning.

Artikel 22

Förfarandet

Utom i de fall då denna konvention stadgar annorlunda skall förfarandet i vad avser utlämning och provisoriskt anhållande uteslutande regleras av den anmodade partens lag.

Artikel 23

Språk som skola begagnas

De handlingar som skola företes skola vara avfattade på den begärande eller den anmodade partens språk. Den anmodade parten äger kräva översättning till ett av Europarådets officiella språk enligt eget val.

Artikel 24

Kostnader

1. Kostnader för utlämning vilka uppkomma på den anmodade partens territorium skola bäras av denna part.

2. Kostnader som uppkomma till följd av transport genom territorium tillhörande part, som anmodats medgiva sådan transport, skola bäras av den begärande parten.

3. In the event of extradition from a non-metropolitan territory of the requested Party, the expenses occasioned by travel between that territory and the metropolitan territory of the requesting Party shall be borne by the latter. The same rule shall apply to expenses occasioned by travel between the non-metropolitan territory of the requested Party and its metropolitan territory.

Article 25

Definition of "detention order"

For the purposes of this Convention, the expression "detention order" means any order involving deprivation of liberty which has been made by a criminal court in addition to or instead of a prison sentence.

Article 26

Reservations

1. Any Contracting Party may, when signing this Convention or when depositing its instrument of ratification or accession, make a reservation in respect of any provision or provisions of the Convention.

2. Any Contracting Party which has made a reservation shall withdraw it as soon as circumstances permit. Such withdrawal shall be made by notification to the Secretary-General of the Council of Europe.

3. A Contracting Party which has made a reservation in respect of a provision of the Convention may not claim application of the said provision by another Party save in so far as it has itself accepted the provision.

Article 27

Territorial application

1. This Convention shall apply to the metropolitan territories of the Contracting Parties.

2. In respect of France, it shall also apply to Algeria and to the overseas

3. Dans le cas d'extradition en provenance d'un territoire non métropolitain de la Partie requise, les frais occasionnés par le transport entre ce territoire et le territoire métropolitain de la Partie requérante seront à la charge de cette dernière. Il en sera de même des frais occasionnés par le transport entre le territoire non métropolitain de la Partie requise et le territoire métropolitain de celle-ci.

Article 25

Définition des »mesures de sûreté«

Au sens de la présente Convention, l'expression »mesures de sûreté« désigne toutes mesures privatives de liberté qui ont été ordonnées en complément ou en substitution d'une peine, par sentence d'une juridiction pénale.

Article 26

Réserves

1. Toute Partie Contractante pourra, au moment de la signature de la présente Convention ou du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, formuler une réserve au sujet d'une ou de plusieurs dispositions déterminées de la Convention.

2. Toute Partie Contractante qui aura formulé une réserve la retirera aussitôt que les circonstances le permettront. Le retrait des réserves sera fait par notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

3. Une Partie Contractante qui aura formulé une réserve au sujet d'une disposition de la Convention ne pourra prétendre à l'application de cette disposition par une autre Partie que dans la mesure où elle l'aura elle-même acceptée.

Article 27

Champ d'application territoriale

1. La présente Convention s'appliquera aux territoires métropolitains des Parties Contractantes.

2. Elle s'appliquera également, en ce qui concerne la France, à l'Algérie

3. I fall av utlämning från sådant den anmodade partens territorium, som icke utgör dess moderland, skola kostnader, föranledda av resa mellan detta territorium och den begärande partens moderland, bäras av den senare. Enahanda regel skall tillämpas på kostnader förorsakade av resa mellan territorium, som icke utgör den anmodade partens moderland, och dess moderland.

Artikel 25

Definition av skyddsåtgärd

I denna konvention förstås med uttrycket skyddsåtgärd varje åtgärd som innefattar frihetsberövande och som föreskrives genom dom av en brottmålsdomstol såsom tillägg till eller i stället för straff.

Artikel 26

Förbehåll

1. Avtalslutande part må vid denna konventions undertecknande eller vid deposition av ratifikations- eller anslutningsdokument göra förbehåll beträffande en eller flera av konventionens bestämmelser.

2. Avtalslutande part som gjort förbehåll skall återtaga detsamma, så snart omständigheterna medgiva detta. Sådant återtagande skall ske genom ett till Europarådets generalsekreterare ställt tillkännagivande.

3. Avtalslutande part som gjort förbehåll beträffande bestämmelse i denna konvention äger icke i vidare mån än den själv har godtagit bestämmelsen kräva tillämpning av densamma från annan parts sida.

Artikel 27

Territoriell tillämpning

1. Denna konvention skall tillämpas på de avtalslutande parternas moderland.

2. Den skall även i vad avser Frankrike äga tillämpning på Alge-

Departments and, in respect of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, to the Channel Islands and to the Isle of Man.

3. The Federal Republic of Germany may extend the application of this Convention to the *Land* of Berlin by notice addressed to the Secretary-General of the Council of Europe, who shall notify the other Parties of such declaration.

4. By direct arrangement between two or more Contracting Parties, the application of this Convention may be extended, subject to the conditions laid down in the arrangement, to any territory of such Parties, other than the territories mentioned in paragraphs 1, 2 and 3 of this Article, for whose international relations any such Party is responsible.

Article 28

Relations between this Convention and bilateral agreements

1. This Convention shall, in respect of those countries to which it applies, supersede the provisions of any bilateral treaties, conventions or agreements governing extradition between any two Contracting Parties.

2. The Contracting Parties may conclude between themselves bilateral or multilateral agreements only in order to supplement the provisions of this Convention or to facilitate the application of the principles contained therein.

3. Where, as between two or more Contracting Parties, extradition takes place on the basis of a uniform law, the Parties shall be free to regulate their mutual relations in respect of extradition exclusively in accordance with such a system notwithstanding the provisions of this Convention. The same principle shall apply as between two or more Contracting Parties each

et aux départements d'outre-mer, et en ce qui concerne le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, aux Iles Anglo-Normandes et à l'île de Man.

3. La République Fédérale d'Allemagne pourra étendre l'application de la présente Convention au *Land* Berlin par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Celui-ci notifiera cette déclaration aux autres Parties.

4. Par arrangement direct entre deux ou plusieurs Parties Contractantes, le champ d'application de la présente Convention pourra être étendu aux conditions qui sont stipulées dans cet arrangement à tout territoire d'une de ces Parties autre que ceux visés aux paragraphes 1, 2 et 3 du présent article, et dont une des Parties assure les relations internationales.

Article 28

Relation entre la présente Convention et les accords bilatéraux

1. La présente Convention abroge, en ce qui concerne les territoires auxquels elle s'applique, celles des dispositions des traités, conventions ou accords bilatéraux qui, entre deux Parties Contractantes, régissent la matière de l'extradition.

2. Les Parties Contractantes ne pourront conclure entre elles des accords bilatéraux ou multilatéraux que pour compléter les dispositions de la présente Convention ou pour faciliter l'application des principes contenus dans celle-ci.

3. Lorsque, entre deux ou plusieurs Parties Contractantes, l'extradition se pratique sur la base d'une législation uniforme les Parties auront la faculté de régler leurs rapports mutuels en matière d'extradition en se fondant exclusivement sur ce système nonobstant les dispositions de la présente Convention. Le même principe sera applicable entre deux ou plu-

riet och på de transoceanica departementen och i vad avser Det Förenade Konungadömet Storbritannien och Nordirland på Kanalöarna och Isle of Man.

3. Förbundsrepubliken Tyskland äger utsträcka denna konventions tillämpning till att omfatta Land Berlin genom tillkännagivande ställt till Europarådets generalsekreterare. Denne skall delgiva detta tillkännagivande med övriga parter.

4. Genom överenskommelse, träffad direkt mellan två eller flera avtalsslutande parter, må denna konventions tillämpning på de i överenskommelsen fastställda villkoren utsträckas till vilket som helst annat territorium än de i punkterna 1, 2 och 3 av förevarande artikel nämnda, vilket tillhör någon av parterna i överenskommelsen eller för vars internationella förbindelser sådan part svarar.

Artikel 28

Förhållandet mellan denna konvention och bilaterala överenskommelser

1. Denna konvention upphäver, i vad avser de territorier på vilka den äger tillämpning, sådana bestämmelser i traktater, konventioner eller bilaterala överenskommelser vilka reglera utlämning mellan två avtalsslutande parter.

2. De avtalsslutande parterna äga mellan sig sluta bilaterala eller multilaterala överenskommelser endast för att utfylla bestämmelserna i denna konvention eller för att underlätta tillämpningen av de i densamma inbefattade principerna.

3. När mellan två eller flera av de avtalsslutande parterna utlämning äger rum på grundval av enhetlig lagstiftning, skola de äga frihet att reglera sina ömsesidiga förbindelser i vad avser utlämning uteslutande i enlighet med ifrågavarande ordning och utan hinder av bestämmelserna i denna konvention. Samma princip skall tillämpas i förhållandet mellan två

of which has in force a law providing for the execution in its territory of warrants of arrest issued in the territory of the other Party or Parties. Contracting Parties which exclude or may in the future exclude the application of this Convention as between themselves in accordance with this paragraph shall notify the Secretary-General of the Council of Europe accordingly. The Secretary-General shall inform the other Contracting Parties of any notification received in accordance with this paragraph.

Article 29

Signature, ratification and entry into force

1. This Convention shall be open to signature by the Members of the Council of Europe. It shall be ratified. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the Council.

2. The Convention shall come into force 90 days after the date of deposit of the third instrument of ratification.

3. As regards any signatory ratifying subsequently the Convention shall come into force 90 days after the date of the deposit of its instrument of ratification.

Article 30

Accession

1. The Committee of Ministers of the Council of Europe may invite any State not a Member of the Council to accede to this Convention, provided that the resolution containing such invitation receives the unanimous agreement of the Members of the Council who have ratified the Convention.

2. Accession shall be by deposit with the Secretary-General of the Council of an instrument of accession, which shall take effect 90 days after the date of its deposit.

sieurs Parties Contractantes dont chacune a en vigueur une loi prévoyant l'exécution sur son territoire des mandats d'arrêt décernés sur le territoire de l'autre ou des autres. Les Parties Contractantes qui excluent ou viendraient à exclure de leurs rapports mutuels l'application de la présente Convention, conformément aux dispositions du présent paragraphe, devront adresser une notification à cet effet au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Celui-ci communiquera aux autres Parties Contractantes toute notification reçue en vertu du présent paragraphe.

Article 29

Signature, ratification, entrée en vigueur

1. La présente Convention demeurera ouverte à la signature des Membres du Conseil de l'Europe. Elle sera ratifiée et les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétaire Général du Conseil.

2. La Convention entrera en vigueur 90 jours après la date du dépôt du troisième instrument de ratification.

3. Elle entrera en vigueur à l'égard de tout signataire qui la ratifiera ultérieurement 90 jours après le dépôt de son instrument de ratification.

Article 30

Adhésion

1. Le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe pourra inviter tout État non Membre du Conseil à adhérer à la présente Convention. La résolution concernant cette invitation devra recevoir l'accord unanime des Membres du Conseil ayant ratifié la Convention.

2. L'adhésion s'effectuera par le dépôt, auprès du Secrétaire Général du Conseil, d'un instrument d'adhésion qui prendra effet 90 jours après son dépôt.

eller flera avtalsslutande parter av vilka envars lag medger verkställande på dess territorium av häktningsbeslut, utfärdade inom den eller de andra ifrågavarande parternas territorier. Avtalsslutande parter, vilka mellan sig utesluta eller komma att utesluta tillämpningen av denna konvention i enlighet med bestämmelserna i förevarande punkt, skola därom varsko Europarådets generalsekreterare. Generalsekreteraren skall delgiva övriga avtalsslutande parter tillkännagivanden vilka mottagits jämlikt förevarande punkt.

Artikel 29

Undertecknande, ratifikation och ikraftträdande

1. Denna konvention skall stå öppen för undertecknande av medlemmarna i Europarådet. Den skall ratificeras och ratifikationsinstrumenten skola deponeras hos rådets generalsekreterare.

2. Konventionen skall träda i kraft 90 dagar efter dagen för deponerandet av det tredje ratifikationsinstrumentet.

3. För signatärmakt som därefter ratificerar konventionen träder den i kraft 90 dagar efter deponerandet av dess ratifikationsinstrument.

Artikel 30

Anslutning

1. Europarådets ministerkommitté må inbjuda stat, som icke är medlem av rådet, att ansluta sig till denna konvention. Beslutet om dylik inbjudan skall enhälligt godkännas av de av rådets medlemmar vilka ha ratificerat konventionen.

2. Anslutning skall ske genom deponerande hos rådets generalsekreterare av ett anslutningsinstrument och träder i kraft 90 dagar efter deponerandet.

Article 31

Denunciation

Any Contracting Party may denounce this Convention in so far as it is concerned by giving notice to the Secretary-General of the Council of Europe. Denunciation shall take effect six months after the date when the Secretary-General of the Council received such notification.

Article 32

Notifications

The Secretary-General of the Council of Europe shall notify the Members of the Council and the Government of any State which has acceded to this Convention of:

(a) the deposit of any instrument of ratification or accession;

(b) the date of entry into force of this Convention;

(c) any declaration made in accordance with the provisions of Article 6, paragraph 1, and of Article 21, paragraph 5;

(d) any reservation made in accordance with Article 26, paragraph 1;

(e) the withdrawal of any reservation in accordance with Article 26, paragraph 2;

(f) any notification of denunciation received in accordance with the provisions of Article 31 and by the date on which such denunciation will take effect.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Paris,
this 13th day of December 1957, in English and French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall remain deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary-General of the Council of Europe shall transmit certified copies to the signatory Governments.

Article 31

Dénonciation

Toute Partie Contractante pourra, en ce qui la concerne, dénoncer la présente Convention en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Cette dénonciation prendra effet six mois après la date de la réception de sa notification par le Secrétaire Général du Conseil.

Article 32

Notifications

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux Membres du Conseil et au gouvernement de tout État ayant adhéré à la présente Convention:

(a) le dépôt de tout instrument de ratification ou d'adhésion;

(b) la date de l'entrée en vigueur;

(c) toute déclaration faite en application des dispositions du paragraphe 1 de l'article 6, et du paragraphe 5 de l'article 21;

(d) toute réserve formulée en application des dispositions du paragraphe 1 de l'article 26;

(e) le retrait de toute réserve effectué en application des dispositions du paragraphe 2 de l'article 26;

(f) toute notification de dénonciation reçue en application des dispositions de l'article 31 de la présente Convention et la date à laquelle celle-ci prendra effet.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention.

Fait à Paris,
le 13 décembre 1957,
en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil en enverra copie certifiée conforme aux gouvernements signataires.

Artikel 31

Uppsägning

Avtalsslutande part äger för sitt vidkommande uppsäga denna konvention genom att därom underrätta Europarådets generalsekreterare. Uppsägningen skall träda i kraft efter 6 månader, räknade från den dag rådets generalsekreterare mottog underrättelsen.

Artikel 32

Tillkännagivanden

Europarådets generalsekreterare skall för rådets medlemmar och för regeringen i varje till denna konvention ansluten stat tillkännagiva:

(a) deponering av ratifikations- eller anslutningsinstrument;

(b) dagen för denna konventions ikraftträdande;

(c) förklaring avgiven i enlighet med bestämmelserna i artikel 6, punkt 1, och artikel 21, punkt 5;

(d) förbehåll gjort i enlighet med artikel 26, punkt 1;

(e) återtagande av förbehåll i enlighet med artikel 26, punkt 2;

(f) underrättelse om uppsägning mottagen jämlikt bestämmelserna i artikel 31 och dagen för dess ikraftträdande.

Till bekräftande härav ha undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, underskrivit denna konvention.

Som skedde i Paris den 13 december 1957 på franska och engelska, av vilka båda texterna äga lika vitsord, i ett enda exemplar vilket skall förvaras i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekreterare skall överända bestyrkt avskrift därav till signatärregeringarna.